

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ได้ศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ผลงานวิจัยและเอกสารต่างๆ เพื่อให้เกิดแนวความคิด สามารถเข้าใจถึงหลักการวิธีการและการดำเนินการที่ถูกต้องเพื่อนำมาใช้ในการวิจัย โดยครอบคลุมเนื้อหาสาระต่อไปนี้

1. ข้อมูลทั่วไป
 - 1.1 ข้อมูลเศรษฐกิจจีน
 - 1.2 ภาพรวมการลงทุนในประเทศจีน
 - 1.3 ความตกลงด้านเศรษฐกิจ
 - 1.4 ความสัมพันธ์ไทย-จีน
 - 1.5 การลงทุนชาวจีนเข้ามาลงทุนในไทย
 - 1.6 นโยบายส่งเสริมการลงทุน
2. แนวความคิดที่เกี่ยวข้อง
 - 2.1 รูปแบบของธุรกิจ在不同ประเทศ
 - 2.2 รูปแบบประเทศเป้าหมายที่บริษัทข้ามชาติเข้ามาลงทุน
 - 2.3 วัฒนธรรมกับการค้าระหว่างประเทศ
 - 2.4 บริษัทข้ามชาติ (Multinational enterprises)
 - 2.5 ความสัมพันธ์ของแรงงานระหว่างประเทศ
 - 2.6 การเลือกที่ตั้งที่เหมาะสม
3. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง
 - 3.1 ทฤษฎีการลงทุนระหว่างประเทศ (The Theory of International Investment)
 - 3.2 ทฤษฎีการลงทุนระหว่างประเทศทางตรง (Foreign Direct Investment)
 - 3.3 ทฤษฎีการลงทุน (Investment Theory)
 - 3.4 ทฤษฎีการตัดสินใจ (Decision Theory)
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ข้อมูลทั่วไป

1.1 ข้อมูลเศรษฐกิจจีน

ประเทศจีนมีความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว มีพลวัตสูง และเป็นพลังขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจ (Economic powerhouse) ของภูมิภาคและของโลกด้วยอัตราเฉลี่ยร้อยละ 10 ต่อปี และการพัฒนาประเทศแบบก้าวกระโดดกำลังเป็นที่จับตามองของทุกฝ่ายว่าการเติบโต นี้จะมุ่งไปในทิศทางใด

ปัจจุบันถนนทุกสายวิ่งสู่ประเทศจีนซึ่งมีขนาดเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับ 2 ของโลกรองลงมาจาก สหรัฐฯ และมีเงินทุนสำรองที่มากที่สุดในโลกโดยความสำเร็จนี้นำมาซึ่งความหวังกังวล และโอกาส โดยเฉพาะด้านเศรษฐกิจ การค้า และการลงทุน ซึ่งข้อมูลพื้นฐานเศรษฐกิจจีน ดังแสดงไว้ในตาราง 1 (สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงปักกิ่ง, 2556ข, เว็บไซต์)

ตาราง 1 แสดงข้อมูลพื้นฐานเศรษฐกิจจีน ปี พ.ศ. 2555

ข้อมูลพื้นฐานเศรษฐกิจจีน (ปี พ.ศ. 2555)	
GDP	USD 8,226,900 ล้าน +7.8% (อันดับ 2 รองจาก สหรัฐฯ)
สกุลเงิน	RMB (หยวน) คิดที่ 6.285 ต่อ 1 USD
GDP per Capita	USD 6,141 (อันดับ 87 ของโลก)
CPI	2.6%
CPI Growth rate	-2.8%
PPI	-1.7%
IPI	-1.8%
มูลค่าอุตสาหกรรมปฐมภูมิ	USD 833,300 ล้าน+4.5%
มูลค่าอุตสาหกรรมทุติยภูมิ	USD 3,744,100 ล้าน +8.1%
มูลค่าอุตสาหกรรมตติยภูมิ	USD 3,685,300 ล้าน +8.1%
อุตสาหกรรมหลัก	IT เครื่องจักรกล รถยนต์ ปิโตรเคมี พลังงาน แปรรูปก๊าซ ธรรมชาติ โลหะ เหล็ก และอุตสาหกรรมเบา
มูลค่าการค้ากับต่างประเทศ	USD 3,866,760 ล้าน +6.2%
มูลค่านำเข้า / ส่งออก	USD 1,817,830 ล้าน +4.3%
	USD 2,048,930 ล้าน +32.4%

ตาราง 1 (ต่อ)

ข้อมูลพื้นฐานเศรษฐกิจจีน (ปี พ.ศ. 2555)	
สินค้านำเข้าหลัก	ชิ้นส่วนเครื่องกล เครื่องจักร น้ำมัน อุปกรณ์คอมพิวเตอร์ เทคโนโลยีการสื่อสาร เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์ อิเล็กทรอนิกส์
ตลาดนำเข้าหลักและ ตลาด ส่งออกหลัก	สหรัฐอเมริกา เนเธอร์แลนด์ ฮังการี มาเลเซีย ออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา ฮ่องกง รัสเซีย แอฟริกาใต้
สินค้าส่งออกหลัก	อุปกรณ์คอมพิวเตอร์ เทคโนโลยีการสื่อสาร เครื่องใช้ไฟฟ้า เฟอร์นิเจอร์สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม
รายได้ประชากรต่อหัว	RMB 26,959 +12.6%
มูลค่าการลงทุนจากต่างประเทศ ประเทศที่เข้ามาลงทุนหลัก	USD 111,720 ล้าน-3.7% จำนวนวิสาหกิจทั้งสิ้น 24,925 ราย สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น สหภาพยุโรป และอาเซียน

ที่มา : สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงปักกิ่ง (2556ข, เว็บไซต์)

1.2 ภาพรวมการลงทุนในประเทศจีน

เมื่อวันที่ 16 ตุลาคม พ.ศ. 2549 นายหยวน ช่ง โฆษกกระทรวงพาณิชย์จีนได้แถลงข่าวต่อสื่อมวลชนเกี่ยวกับภาวะการณ์ลงทุนจากต่าง ประเทศในจีน และการลงทุนของจีนในต่างประเทศ สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้ (สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงปักกิ่ง, 2556ก, เว็บไซต์)

1. ตั้งแต่เดือนมกราคม – กันยายน พ.ศ. 2549 จีนได้อนุมัติให้บริษัทต่างชาติเข้าไปลงทุนในจีนจำนวน 30,021 บริษัท ลดลงร้อยละ 6.83 เงินลงทุนจากต่างชาติมีมูลค่า 42,589 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ลดลง ร้อยละ 1.52 เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปี 48 สำหรับเดือน ก.ย. 49 จีนได้อนุมัติให้บริษัทต่างชาติลงทุนในจีน 3,794 บริษัท ลดลงร้อยละ 0.94 เงินลงทุนมีมูลค่า 5,397 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้น ร้อยละ 2.72 เมื่อเทียบกับเดือน ก.ย. 48

2. ตามรายงานของ UNDP ในปี พ.ศ. 2548 จีนเป็นแหล่งที่มีการลงทุนจากต่างประเทศมากเป็นอันดับที่ 3 ของโลกมูลค่าการลงทุน 72.4 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ รองจากสหรัฐอเมริกา และสหราชอาณาจักร โดยการลงทุนในภาคการเงินเพิ่มขึ้นถึง 12 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ

3. การลงทุนของจีนในต่างประเทศจนถึงเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2549 มีมูลค่ารวมทั้งสิ้น 63.64 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ และ มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างมากในช่วง 2 ปีที่ผ่านมา นายหยวน ได้กล่าวว่า จีนให้ความสำคัญต่อการลงทุนในแอฟริกาอย่างยิ่ง เนื่องจากความสัมพันธ์อันมิตรกับแอฟริกาที่มีมาเป็นเวลาอันยาวนานเป็นพื้นฐานอันดีในการส่งเสริมความร่วมมือด้านการค้า การลงทุน และด้านอื่นๆ ระหว่างกัน ผลผลิตภัณฑ์ของจีนและแอฟริกามีความแตกต่างกันและสามารถเสริมซึ่งกันและกันได้ นอกจากนี้รัฐบาลจีนได้ดำเนินการ โครงการให้ความช่วยเหลือแก่แอฟริกาอย่างต่อเนื่องทั้งในกรอบทวิภาคี และในกรอบความร่วมมือกับองค์การระหว่างประเทศ ทำให้มีความเข้าใจในวัฒนธรรม และตลาดความต้องการของภูมิภาคส่วนนี้อย่างดี

4. จีนได้เสนอให้จัดตั้ง China-Africa Cooperation Forum (CACF) ในปี พ.ศ. 2543 โดยมีการประชุมระดับรัฐมนตรีมาแล้ว 2 ครั้ง ระดับเจ้าหน้าที่อาวุโส 4 ครั้ง และในปีนี้ จีนเป็นเจ้าภาพจัดการประชุม CACF ในระดับผู้นำเป็นครั้งแรกที่กรุงปักกิ่ง ระหว่างวันที่ 3 - 5 พฤศจิกายน พ.ศ. 2549 ซึ่ง CACF ได้เป็นกลไกสำคัญในการกระชับความสัมพันธ์ด้านเศรษฐกิจการค้าระหว่างจีนกับกลุ่มประเทศแอฟริกา โดยนับตั้งแต่ได้มีการจัดตั้ง CACF จีนได้ยกเลิกหนี้ให้รัฐบาลของกลุ่มประเทศแอฟริกา 31 ประเทศ เป็นจำนวนเงิน 10,900 ล้านดอลลาร์สหรัฐ รวมทั้งสนับสนุนให้บริษัทของจีนไปลงทุนในแอฟริกา จนถึงปัจจุบัน ยอดการลงทุนมีมูลค่าสะสมรวม 6,270 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

นโยบายส่งเสริมให้นักธุรกิจจีนออกไปลงทุนในต่างประเทศเพิ่มมากขึ้นตามแนวนโยบาย Go Global ทั้งนี้ทางการจีนได้ประกาศจัดตั้ง China Council for International Investment Promotion ขึ้น เมื่อวันที่ 25 กรกฎาคม พ.ศ. 2549 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยส่งเสริมการปฏิบัติงานของหน่วยงานของรัฐบาลที่รับผิดชอบด้านการส่งเสริมการลงทุนทั้งในและต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐบาล ต้องการสนับสนุนให้บริษัทจีนไปลงทุนในต่างประเทศมาก ยิ่งขึ้น แม้ว่าในช่วง 2 ปีที่ผ่านมา การลงทุนของจีนในต่างประเทศมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น แต่ก็ยังมีมูลค่าน้อยมากเมื่อเทียบกับมูลค่าการลงทุนของต่างประเทศในจีน โดยมูลค่าเงินลงทุนจากต่างชาติในจีนตั้งแต่เดือน ม.ค.-ก.ย. 49 มีมูลค่า 42,589 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในขณะที่มูลค่าการลงทุนสะสมของจีนในต่างประเทศนับถึงเดือน มิ.ย. 49 มีมูลค่าเพียง 63.64 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ การที่จีนมีค่าแรงงานต่ำทำให้ได้รับความสนใจอย่างมากจากนักลงทุนต่างชาติ ทำให้จีนเป็นฐานการผลิตสินค้าสำคัญแห่งหนึ่งของโลก อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันรัฐบาลจีนมุ่งให้การสนับสนุนแก่ธุรกิจที่จะช่วยพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ๆ ให้แก่จีน เช่น ธุรกิจเกี่ยวกับเทคโนโลยี ทางการเกษตร ด้านพลังงาน คมนาคม รวมทั้งอุตสาหกรรมที่สำคัญของจีน ธุรกิจที่ตอบสนองความต้องการของตลาด หรือเพิ่มความสามารถทางการแข่งขันของจีน ธุรกิจที่ลงทุนเกี่ยวกับเทคโนโลยีใหม่ๆ เครื่องมือใหม่ๆ ที่มุ่งประหยัดการใช้ทรัพยากรและ

พลังงาน และธุรกิจการลงทุนที่สามารถเพิ่มมูลค่าของทรัพยากรและแรงงานของพื้นที่ภาค กลาง หรือภาคตะวันตกของจีน

1.3 ความตกลงด้านเศรษฐกิจไทย-จีน

ภาครัฐบาล (กรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์, 2556, เว็บไซต์)

ข้อตกลงทางการค้า เมื่อวันที่ 31 มีนาคม ค.ศ.1978

1. พิธีสารว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการร่วมทางการค้าไทย – จีน เมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน ค.ศ. 1978

2. ข้อตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการร่วมว่าด้วยความร่วมมือทางเศรษฐกิจไทย - จีน เมื่อวันที่ 12 มีนาคม ค.ศ. 1985

3. ความตกลงเพื่อส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุน มีการลงนามเมื่อวันที่ 12 มีนาคม 1985 และมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 13 ธันวาคม ค.ศ. 1985

4. ความตกลงเพื่อเว้นการเก็บภาษีซ้อน มีการลงนามเมื่อวันที่ 27 ตุลาคม ค.ศ. 1986 และมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 29 ธันวาคม ค.ศ. 1986

5. ข้อตกลงความร่วมมือด้านวัฒนธรรมไทย-จีน เมื่อวันที่ 28 สิงหาคม ค.ศ. 2001

6. ความตกลงเร่งลดภาษีสินค้าผักและผลไม้ระหว่างไทย-จีน เมื่อวันที่ 18 มิถุนายน ค.ศ. 2003

7. ความตกลงระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีนว่า ด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการร่วมว่าด้วยความร่วมมือทางเศรษฐกิจ วันที่ 18 ตุลาคม ค.ศ. 2003

8. บันทึกความเข้าใจระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่ง สาธารณรัฐประชาชนจีน ว่าด้วยการส่งเสริมความร่วมมือทางการค้า การลงทุน และเศรษฐกิจ วันที่ 18 ตุลาคม ค.ศ. 2003 สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนของประเทศไทยได้มีการลงนามบันทึกข้อตกลง (Memo of Understanding : MOU) ร่วมกับคณะมนตรีจีนว่าด้วยการส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ (China Council for the Promotion of International Trade) ของประเทศจีน

ภาคเอกชน

1. ข้อตกลงความร่วมมือระหว่างคณะกรรมการร่วมภาคเอกชน 3 สถาบัน (สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และสมาคมธนาคารไทย) กับสภาส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศแห่งชาติจีน เมื่อวันที่ 27 สิงหาคม ค.ศ. 1993

2. ข้อตกลงความร่วมมือด้านเศรษฐกิจ การค้า และวิชาการระหว่างสภาหอการค้าแห่งประเทศไทยกับหอการค้ามณฑลเหอเป่ย์ เมื่อวันที่ 28 มีนาคม ค.ศ. 2000

3. บันทึกความเข้าใจว่าด้วยการจัดตั้งสภาธุรกิจไทย-จีน และสภาธุรกิจจีน-ไทย เมื่อวันที่ 28 สิงหาคม ค.ศ. 2001

1.4 ความสัมพันธ์ไทย-จีน

ไทยกับจีนมีความผูกพันและติดต่อกันมาอย่างยาวนานนับแต่โบราณกาล โดยสามารถย้อนไปได้ถึงสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันตก (จักรพรรดิฮั่นอู่ตี้) ของจีนซึ่งมีบันทึกประวัติศาสตร์เกี่ยวกับชนชาติไทย และที่เด่นชัดก็คือ ความสัมพันธ์ระหว่างอาณาจักรสุโขทัยกับจีน ซึ่งมีการติดต่อก้าขายระหว่างกัน และไทยได้รับเทคโนโลยีเครื่องปั้นดินเผาจากจีนในช่วงเวลาดังกล่าว ความสัมพันธ์ทางสายเลือดระหว่างไทยกับจีน น่าจะเริ่มมีขึ้นในช่วงนี้ด้วยจากการอพยพของชาวจีนในช่วงสงครามสมัยราชวงศ์ หยวนและในช่วงต้นราชวงศ์ หมิง และนับจากนั้นมา ก็ได้มีการติดต่อก้าขายกันมาโดยตลอดและมีชาวจีนจำนวนมากเข้ามาตั้งรกราก ในไทย โดยเฉพาะในช่วงสงครามโลกและสงครามกลางเมืองของจีนในทศวรรษที่ 1930-1950 มีชาวจีนจำนวนมากจากมณฑลทางใต้ของจีน อาทิ กวางตุ้ง ไห่หนาน ผู้เจี้ยน และกวางสี หลบหนีภัยสงครามและความ อดอยากเข้ามาสร้างชีวิตใหม่ในประเทศไทย จึงอาจกล่าวได้ว่าความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดคูกพี่น้องระหว่างไทย กับจีนได้มีมาอย่างยาวนาน เหมือนคำกล่าวที่ว่า “ไทยจีนใช่อื่น ไกล พี่น้องกัน”

แม้กระแสทางการเมืองโลกในยุคสงครามเย็นจะทำให้ไทย กับจีนขาดการติดต่อกันในระดับทางการอยู่ระยะหนึ่ง แต่กระแสการเมืองโลกดังกล่าวก็ไม่อาจจะตัดความผูกพันและความใกล้ชิดทาง วัฒนธรรมที่มีอยู่อย่างแนบแน่นระหว่างประชาชนไทย-จีน ได้ ดังนั้น นับตั้งแต่ที่ทั้งสองประเทศสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างกันเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2518 เป็นต้นมา ความสัมพันธ์ระหว่างไทย-จีน ได้พัฒนาก้าวหน้าอย่างรวดเร็วและราบรื่น และเป็นแบบอย่างหนึ่งของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่มี ระบบการปกครองแตกต่างกัน โดยมีพัฒนาการที่เป็นรูปธรรม ดังนี้

1. ด้านการเมือง

ในทศวรรษแรกหลังจากที่สถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างกัน ไทยและจีนประสบความสำเร็จในการเสริมสร้างความเข้าใจและความไว้วางใจ ต่อกันอันนำไปสู่การเป็นหุ้นส่วนในการแก้ไขปัญหาความไม่มั่นคงในภูมิภาค เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในยุคนั้น ซึ่งได้ช่วยสนับสนุน การพัฒนาภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จากสนาทรบกลายเป็นตลาดการค้า นอกจากนี้ พื้นฐานความเข้าใจและความใกล้ชิดดังกล่าวยังมีส่วนสำคัญในการส่งเสริมและ กระชับความสัมพันธ์และความร่วมมือระหว่างจีนกับประเทศอาเซียนอีกด้วย

การที่พระบรมวงศานุวงศ์ทุกพระองค์ ต่างก็ทรงให้ความสำคัญและทรงใส่พระทัยต่อความสัมพันธ์ฉันมิตรที่มีต่อจีนส่ง ผลสำคัญต่อการกระชับความสัมพันธ์ระหว่างสองประเทศให้ยิ่ง

ใกล้ชิด แน่นแฟ้น โดยเฉพาะการแลกเปลี่ยนการเยือนระดับสูงระหว่างสองประเทศ ทั้งนี้ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้เสด็จ เยือนจีนอย่างเป็นทางการในฐานะผู้แทนพระองค์ ซึ่งถือเป็นการเสด็จ เยือนต่างประเทศอย่างเป็นทางการในรอบหลายสิบปี ระหว่างวันที่ 16-31 ตุลาคม พ.ศ. 2543 เพื่อเฉลิมฉลองในโอกาสครบรอบ 25 ปีของความสัมพันธ์ทางการทูตไทย-จีน สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร เสด็จ เยือนจีนแล้วหลายครั้ง สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จ เยือนจีนครบทั้ง 31 มณฑลและมหานคร ทรงได้รับการทูลเกล้าฯ ถวายรางวัลในฐานะทูตสันถวไมตรีจากหน่วยงานของจีนหลายรางวัล และเป็นเจ้าฟ้าพระองค์แรกของโลกที่ทรงศึกษาภาษาจีนในมหาวิทยาลัยปักกิ่งเป็น ระยะเวลา 1 เดือน ในปีนี้พระองค์ท่านยังได้เสด็จฯ มาทอดพระเนตรพิธีเปิดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ปักกิ่ง 2008 ในฐานะผู้แทนพระองค์ด้วย สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี ก็เสด็จเยือนจีนบ่อยครั้ง เป็นเจ้าฟ้าพระองค์แรกที่ทรงแสดงดนตรี “สายสัมพันธ์สองแผ่นดิน” ในจีน นอกจากนี้พระราชวงศ์พระองค์อื่นๆ ก็ได้เสด็จฯ เยือนจีนอยู่เสมอ ในขณะที่เดียวกัน ผู้นำของจีนนับแต่อดีตจนถึงปัจจุบันได้เยือนประเทศไทยอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง นับตั้งแต่สถาปนาความสัมพันธ์ระหว่างกันเป็นต้นมา นายเติ้ง เสี่ยวผิง ได้เยือนไทยเป็นครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1978 นับจากนั้นประธานาธิบดีจีนทุกสมัยก็ได้เยือนประเทศไทยอย่างต่อเนื่องในฐานะ พระราชอาคันตุกะของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ดังเช่น นายหลี่ เซียนเนียน นายหยาง ช่างกุน และนายเจียง เจ๋อหมิน จนถึงประธานาธิบดีคนปัจจุบัน คือ นายหู จิ่นเทา ซึ่งได้เยือนประเทศไทยในฐานะประธานาธิบดีเมื่อเดือนตุลาคม ค.ศ. 2003 ในระดับ นายกรัฐมนตรีนั้น นับตั้งแต่ พล.อ. เกอริ่งสีกี้ ชมะนันท์ เยือนจีนในฐานะแขกของนายเติ้ง เสี่ยวผิง เป็นต้นมา นายกรัฐมนตรีของไทยทุกยุคทุกสมัยล้วนแต่เคยเยือนจีนทั้งสิ้น ในปีนี้ นายกรัฐมนตรีไทยได้เดินทางเยือนจีนถึง 3 ครั้ง รวมทั้งได้เข้าร่วมในพิธีเปิดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ปักกิ่ง 2008 ด้วย ขณะที่นายกรัฐมนตรีจีนทุกสมัยก็เยือนไทยอย่างต่อเนื่อง นับตั้งแต่ นายหลี่ เฝิง ซึ่งเยือนไทยรวม 4 ครั้ง นายจู่ หรงจี ซึ่งเยือนไทยเมื่อปี ค.ศ. 2001 และนายเวิน เจียเป่า ซึ่งเคยเยือนไทยเพื่อเข้าร่วมการประชุมเมื่อเดือนเมษายน ค.ศ. 2003 ด้วย

2. ด้านเศรษฐกิจ

หลังจากทศวรรษแรกของการสถาปนาความสัมพันธ์ที่ทั้ง สองประเทศได้ประสบผลในการเสริมสร้างความไว้วางใจระหว่างกันแล้วนั้น ความร่วมมือด้านเศรษฐกิจการค้าได้กลายเป็นองค์ประกอบที่นับวันยิ่งมีความ สำคัญต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเทศทั้งสอง โดยเฉพาะหลังจากที่จีนได้เริ่มดำเนินนโยบายเปิดประเทศและปฏิรูปเศรษฐกิจภายใต้การนำของนายเติ้ง เสี่ยวผิง เมื่อปี ค.ศ. 1978 ความร่วมมือด้านเศรษฐกิจระหว่างสองประเทศได้พัฒนาและขยายตัวไปอย่างรวดเร็ว ในด้านการค้า มูลค่าการค้าระหว่างไทย-จีน เพิ่มขึ้นจากปีแรกที่สถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตที่ 25

ล้านเหรียญสหรัฐ เป็น 31,062 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในปี ค.ศ.2007 ในด้านการลงทุน ไทยนับเป็นประเทศแรกๆ ที่เข้าไปลงทุนในจีนตั้งแต่เมื่อปี ค.ศ.1979 และก่อนเกิดวิกฤตการณ์เศรษฐกิจในเอเชียเมื่อปี ค.ศ.1997 ไทยเป็นประเทศที่อยู่ใน 10 อันดับแรก ที่มีการลงทุนในจีน ปัจจุบันตัวเลขของทางการจีนก็ยังระบุว่า ไทยยังคงมีการลงทุนในจีนนับพันโครงการ โดยมีมูลค่าการลงทุนรวมนับพันล้านเหรียญสหรัฐ ขณะที่จีนมีการลงทุนในไทยมากขึ้นเรื่อยๆ เช่นกัน ในด้านการท่องเที่ยว ไทยและจีนต่างเป็นจุดหมายการท่องเที่ยวยอดนิยมของประชาชนทั้งสองประเทศ ปัจจุบันมีนักท่องเที่ยวจีนเดินทางมาไทยประมาณ 8 แสนคนต่อปี ขณะที่ชาวไทยเดินทางไปท่องเที่ยวในจีนประมาณ 7-8 แสนคนต่อปี

ปัจจุบัน รัฐบาลไทยและจีนยังได้ร่วมกันตั้งเป้าหมายทางเศรษฐกิจร่วมกัน กล่าวคือ ภายในปี 2010 จะมีมูลค่าการค้าทวิภาคีสูงถึง 50,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ มูลค่าการลงทุนสองฝ่ายสูง 6,500 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และการแลกเปลี่ยนนักท่องเที่ยวร่วมกัน 4 ล้านคนต่อปี

3. ด้านสังคมและวัฒนธรรม

ด้วยความผูกพันยาวนานและวัฒนธรรมที่ใกล้ชิดทำให้ ความสัมพันธ์ด้านสังคมและวัฒนธรรมระหว่างไทย-จีนพัฒนาไปอย่างใกล้ชิดและแนบแน่นมาโดยตลอด ประชาชนของทั้งสองประเทศมีการไปมาหาสู่เพื่อเผยแพร่และแลกเปลี่ยนด้าน วัฒนธรรมอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่การแลกเปลี่ยนการแสดงศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้านประจำชาติ ซึ่งประสบผลสำเร็จอย่างดีและได้รับการต้อนรับอย่างดียิ่งจากประชาชนของแต่ละฝ่าย ไปจนถึงความร่วมมือทางด้านศาสนาจากการที่ไทยเป็นเมืองพุทธและจีนได้ชื่อว่า เป็นประเทศที่มีคนนับถือศาสนาพุทธมากที่สุดในโลกประเทศหนึ่งคือ ประมาณ 100 ล้านคน นอกจากนี้ ความสัมพันธ์ในด้านนี้ยังได้รับการส่งเสริมโดยพระบรมวงศานุวงศ์ทุกพระองค์ของไทย โดยเฉพาะสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ซึ่งทรงสนพระทัยในภาษา วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ของจีน ทรงเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ประชาชน รวมทั้งเยาวชนของไทยในการศึกษาเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมจีน ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมความเข้าใจอันดีระหว่างประชาชนของทั้งสอง ประเทศ รวมทั้งสมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี ซึ่งทรงริเริ่มการแสดงดนตรี “สายสัมพันธ์สองแผ่นดิน” ซึ่งมีส่วนสำคัญต่อการส่งเสริมความร่วมมือด้านวัฒนธรรมระหว่างกัน ทั้งนี้ ความสัมพันธ์ด้านสังคมและวัฒนธรรมนับวันจะยิ่งมีความสำคัญมากขึ้น เนื่องจากเกี่ยวพันอย่างลึกซึ้งต่อการส่งเสริมความสัมพันธ์ในระดับประชาชน ซึ่งถือเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างไทย-จีนในด้านอื่นๆ

กล่าวโดยสรุป ในปัจจุบันไทยกับจีนมีความสัมพันธ์และความร่วมมือที่เจริญรุดหน้าในทุกด้าน และนับวันจะยิ่งพัฒนาต่อไปอย่างต่อเนื่องและลึกซึ้ง ก่อให้เกิดประโยชน์อย่างเป็นรูปธรรมในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและการยกระดับ ชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนของทั้งสองประเทศ

ตลอดจนเป็นประโยชน์ต่อสันติภาพและความเจริญรุ่งเรืองในภูมิภาค ดังนั้น ในช่วงศตวรรษที่ 21 ท่ามกลางกระแสโลกาภิวัตน์ การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและการพัฒนาอย่างรวดเร็ว ประกอบกับการแสดงบทบาทที่สร้างสรรค์ของจีน ไทยและประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคหวังว่าจะความร่วมมือกับจีนมากยิ่งขึ้นในด้านเศรษฐกิจการค้าและการลงทุน โดยจีนจะเป็นพลังสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของภูมิภาคเอเชียและโลกโดยรวม ดังแสดงตาราง 2 (กรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์, 2556, เว็บไซต์)

ตาราง 2 แสดงสถิติสำคัญระหว่างไทย-จีน ปี พ.ศ. 2555

สถิติสำคัญระหว่างไทย-จีน (ปี พ.ศ.2555)	
มูลค่าการค้ารวมไทยจีนและอันดับ	ประเทศจีน USD 64,038 ล้าน ครองสัดส่วน 13.4% (อันดับ 2 รองจากญี่ปุ่นที่ 15.3%)
มูลค่าการค้าที่ไทยส่งออกไปจีน สินค้าที่ไทยส่งออกไปจีน	USD 26,700 ล้าน ครองสัดส่วน 11.7% (อันดับ 1) เคมีภัณฑ์อินทรีย์ พลาสติกและผลิตภัณฑ์ ยางพาราและผลิตภัณฑ์ เครื่องจักรกลและอิเล็กทรอนิกส์ แผงวงจรไฟฟ้า น้ำมันสำเร็จรูป ผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง ไม้
มูลค่าการค้าที่ไทยนำเข้าจากจีน	USD 37,338 ล้าน ครองสัดส่วน 14.9% (อันดับ 2 รองจากญี่ปุ่นที่ 19.8%)
สินค้าที่ไทยนำเข้าจากจีน	เครื่องจักรและส่วนประกอบ อิเล็กทรอนิกส์ เครื่องจักรไฟฟ้า และส่วนประกอบ เครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้าน เครื่องคอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์ส่วนประกอบ ยานยนต์และอุปกรณ์ประกอบ เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์ เคมีภัณฑ์ ปุ๋ยและยาปราบศัตรูพืช สินแร่โลหะอื่น ๆ เศษโลหะและผลิตภัณฑ์ สิ่งทอ
นักท่องเที่ยวจีนเดินทางมาเที่ยวไทย	จำนวน 2,789,345 คน + 60% (ครองสัดส่วนตลาดท่องเที่ยวจีนที่ 9%)
นักท่องเที่ยวไทยเดินทางไปเที่ยวจีน	จำนวน 647,600 คน (อันดับ 6 ของกลุ่มประเทศในทวีปเอเชีย รองจาก ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ เกาหลีเหนือ มองโกเลีย ฟิลิปปินส์)

1.5 การลงทุนชาวจีนเข้ามาลงทุนในไทย

ในด้านนโยบายและสิทธิพิเศษด้านการลงทุนของไทย โดยได้เริ่มต้นด้วยการให้ข้อมูลเกี่ยวกับปริมาณการค้าระหว่างไทยกับจีนในช่วงที่ผ่านมา ซึ่งมีสัดส่วนเพิ่มสูงขึ้นทุกปี รวมถึงการลงทุนของนักลงทุนจีนในไทย ก็มีจำนวนเพิ่มขึ้นเช่นเดียวกัน ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2548-2554 มีนักลงทุนจีนยื่นขอรับการส่งเสริมการลงทุนจาก BOI ไปแล้วกว่า 161 โครงการ มีมูลค่ารวม 107,740 ล้านบาท โดยหากนับเฉพาะในช่วงเดือนมกราคมถึงเมษายน พ.ศ. 2554 การลงทุนโดยตรงของจีนในไทยเพิ่มขึ้นกว่า 18.52% นักลงทุนจีนรายใหญ่ในเมืองไทย ล้วนเป็นบริษัทยักษ์ใหญ่ที่มีชื่อเสียงระดับโลก เช่น Holley Group Electronic (ผู้ผลิตมิเตอร์ไฟฟ้า) ฮัวเหว่ย (Huawei) (ยักษ์ใหญ่วงการสื่อสารโทรคมนาคม) และ Haier Electric (ผู้ผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้ารายใหญ่) เป็นต้น

ปัจจัยที่ควรเลือกประเทศไทย

“ธนาคารโลก (World Bank) ได้จัดลำดับประเทศที่มีความง่ายในการเริ่มต้นธุรกิจ โดยปี 2554 นี้ประเทศไทยได้ถูกจัดให้อยู่ในลำดับที่ 19 ของประเทศที่มีความง่ายในการเริ่มต้นธุรกิจจากทั้งหมด 184 ประเทศ ขณะที่ประเทศจีนนั้นอยู่ในลำดับที่ 79”

“ประเทศไทยให้อิสระแก่นักลงทุนต่างชาติอย่างเต็มที่สำหรับการประกอบกิจการในภาคการผลิต กล่าวคือ นักลงทุนต่างชาติสามารถเป็นเจ้าของกิจการในภาคการผลิตได้ 100% ขณะที่บางสาขา ไทยก็ได้อนุญาตให้นักลงทุนชาวต่างชาติถือหุ้นได้เต็มที่ 100% เช่นเดียวกัน ยกเว้นสาขาที่อ่อนไหวต่อความมั่นคงปลอดภัยของประเทศ”

“นอกจากนี้ ในอีกหลายเรื่อง ไทยก็ไม่มีข้อจำกัด เช่น ไม่จำกัดการโอนเงินตราไปต่างประเทศ ไม่มีข้อจำกัดด้านการส่งออก และไม่มีข้อกำหนดให้ใช้วัตถุดิบท้องถิ่นในการผลิต” “ขณะเดียวกัน ไทยก็ยังมีข้อได้เปรียบด้านทำเลที่ตั้งและการมี FTA กับประเทศ/กลุ่มประเทศต่างๆ ซึ่งนักลงทุนสามารถใช้ประโยชน์จากจุดนี้ กล่าวคือ ใช้ไทยเป็นฐานการผลิตเพื่อการส่งออกได้” นโยบายการให้สิทธิพิเศษแก่นักลงทุนต่างชาติของ BOI เริ่มต้นจากการแนะนำเขตส่งเสริมการลงทุนของไทยว่า แบ่งเป็น 3 เขต ตั้งกระจายกันอยู่ในแต่ละภูมิภาคของประเทศไทย โดยแต่ละเขตจะมีสิทธิพิเศษที่ไม่เท่ากัน “สิทธิพิเศษด้านภาษีของ BOI ที่จะให้แก่นักลงทุนต่างชาติว่า ประกอบด้วยการลดหรือยกเว้นอากรขาเข้าของเครื่องจักรและวัตถุดิบ การยกเว้นการเก็บภาษีเงินได้นิติบุคคลสูงสุดถึง 8 ปี รวมถึงการลดหย่อนเพิ่มเติมอีก 5 ปีหลังสิ้นสุดช่วงเวลาที่ยกเว้น นอกจากนี้ ยังอนุญาตให้ธุรกิจสามารถหักค่าเสื่อมราคาของสินทรัพย์ถาวรได้สูงสุด 2 เท่าอีกด้วย”

“สำหรับสิทธิพิเศษที่มีใช้ภาษีที่ BOI เสนอให้แก่นักลงทุนนั้น ประกอบด้วย การให้สิทธิเป็นเจ้าของที่ดิน 100% แก่นักลงทุนต่างชาติ และการอนุญาตให้นำผู้เชี่ยวชาญต่างประเทศเข้ามา

ทำงานโดย BOI สามารถออกวีซ่าและใบอนุญาตทำงานให้แก่ผู้เชี่ยวชาญได้เสร็จสิ้นภายในเวลา 3 ชั่วโมง”

ในส่วนที่นักลงทุนจีนสามารถลงทุนได้ ในด้านอุตสาหกรรมยุทธศาสตร์ และอุตสาหกรรมที่ไทยให้ความสำคัญแก่ผู้เข้าฟัง เพื่อเป็นโอเคียแก่นักธุรกิจชาวจีนที่สนใจจะไปลงทุนในไทย ซึ่งประกอบด้วยอุตสาหกรรมการผลิตรถยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ผลิตภัณฑ์เครื่องจักรกล และพลังงานทางเลือก ทั้งนี้ ไทยให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับอุตสาหกรรมที่จะก่อให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนสำหรับอุตสาหกรรมรถยนต์นั้น ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. 2553) ไทยผลิตรถยนต์ได้ 1,645,304 คัน ในจำนวนนี้ขายในประเทศ 825,229 คัน และส่งออก 919,561 คัน โดยอุตสาหกรรมรถยนต์ของไทยช่วงที่ผ่านมา (ยกเว้นปี พ.ศ. 2552) เติบโตทั้งจำนวนผลิต ยอดขายและยอดส่งออก ประกอบกับไทยเป็นผู้ผลิตรถยนต์รายใหญ่อันดับ 12 ของโลก จึงเป็นโอกาสที่ธุรกิจยานยนต์จีนที่จะเข้าไปลงทุนด้านการผลิตรถยนต์ในไทย

ตาราง 3 แสดงโครงการการลงทุนของประเทศจีนที่ยื่นเสนอถึง BOI (Table 1: PRC Investment Projects Submitted to BOI)

	หน่วยเงิน : ล้านบาท				
	2008	2009	2010	2011	2012
Net application					
No. of projects	21	25	31	36	44
Total investment	1,505.0	43,189.2	10,698.4	28,495.0	12,829.0
Total registered capital	286.8	4,365.3	3,293.8	24,164.2	2,247.7
- PRC	248.9	2,886.2	2,465.2	24,009.2	1,671.2
- Thai	23.6	443.8	823.5	69.2	459.2
Application approved					
No. of projects	27	15	28	36	38
Total investment	3,473.8	7,008.7	17,311.5	16,922.1	7,901.1
Total registered capital	630.1	2,136.3	3,850.0	5,582.4	1,408.7
- PRC	494.2	2,025.8	3,529.0	5,443.4	1,114.3
- Thai	124.0	110.4	316.1	53.2	216.4

ที่มา : กรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ (2556, เว็บไซต์)

1.6 นโยบายส่งเสริมการลงทุน

เพื่อบรรเทาภาระด้านการคลังของรัฐบาล และเพื่อให้สอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบัน และแนวโน้มในอนาคต คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนจึงได้กำหนดนโยบายส่งเสริมการลงทุน ดังนี้

1. เพิ่มประสิทธิภาพและความคุ้มค่าในการใช้สิทธิและประโยชน์ภาษีอากร โดยให้สิทธิและประโยชน์แก่โครงการที่มีผลประโยชน์ต่อเศรษฐกิจอย่างแท้จริง ใช้หลักการบริหารและการจัดการองค์กรที่ดี (Good governance) ในการให้สิทธิและประโยชน์ด้านภาษีอากร โดยกำหนดให้ผู้ได้รับการส่งเสริม ต้องรายงานผลการดำเนินงานของโครงการที่ได้รับการส่งเสริม เพื่อให้สำนักงานได้ตรวจสอบ ก่อนใช้สิทธิและประโยชน์ภาษีเงินได้นิติบุคคลในปีนั้นๆ

2. สนับสนุนให้อุตสาหกรรมพัฒนาระบบคุณภาพ และมาตรฐานการผลิตเพื่อแข่งขันในตลาดโลก โดยกำหนดให้ผู้ได้รับการส่งเสริมทุกรายที่มีโครงการลงทุนตั้งแต่ 10 ล้านบาทขึ้นไป (ไม่รวมค่าที่ดินหรือทุนหมุนเวียน) ต้องดำเนินการให้ได้รับใบรับรองระบบคุณภาพตามมาตรฐาน ISO 9000 หรือมาตรฐานสากลอื่นที่เทียบเท่า

3. ปรับมาตรการส่งเสริมการลงทุนให้สอดคล้องกับข้อตกลงด้านการค้า และการลงทุนระหว่างประเทศโดยการยกเลิกเงื่อนไขการส่งออกและการใช้ชิ้นส่วนในประเทศ

4. สนับสนุนการลงทุนเป็นพิเศษในภูมิภาค หรือท้องถิ่นที่มีรายได้ต่ำ และมีสิ่งเอื้ออำนวยต่อการลงทุนน้อย โดยให้สิทธิและประโยชน์ด้านภาษีอากรสูงสุด

5. ให้ความสำคัญกับการส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดกลาง และขนาดย่อม โดยกำหนดเงื่อนไขเงินลงทุนขั้นต่ำของโครงการที่ได้รับการส่งเสริมเพียง 500,000 บาท (ไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน) สำหรับกิจการตามประกาศคณะกรรมการที่ 1/2553 และไม่น้อยกว่า 1 ล้านบาท (ไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน) สำหรับกิจการอื่น

6. ให้ความสำคัญแก่กิจการเกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร กิจการที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเทคโนโลยีและทรัพยากรมนุษย์ กิจการสาธารณูปโภค สาธารณูปการและบริการพื้นฐาน กิจการป้องกันและรักษาสิ่งแวดล้อมและอุตสาหกรรมเป้าหมาย

2. แนวความคิดที่เกี่ยวข้อง

2.1 รูปแบบของธุรกิจ在不同ประเทศ

รูปแบบการดำเนินธุรกิจในต่างประเทศสามารถแบ่งได้ดังต่อไปนี้ (ชนงกรณ์ ฤกษ์กุลบุตร, 2555, เว็บไซต์)

1. การดำเนินธุรกิจระหว่างประเทศด้วยการส่งออก (Exporting) การส่งออกมักเป็นวิธีแรกที่ผู้ประกอบการใช้ในการทดลองตลาดในต่างประเทศเสียก่อน เมื่อตลาดเป้าหมายในต่างประเทศประสบความสำเร็จจึงหันมาใช้รูปแบบอย่างอื่นแทน

2. การดำเนินธุรกิจระหว่างประเทศด้วยการใช้สิทธิบัตร (Licensing) การดำเนินธุรกิจระหว่างประเทศด้วยการใช้สิทธิบัตรคือ การที่บริษัทเจ้าของสิทธิ (Licensor) อนุญาตให้บริษัท (Licensee) อื่นมาใช้สิทธิในการประกอบกิจการในช่วงระยะเวลาหนึ่งตามข้อตกลงที่ทั้งสองฝ่ายทำไว้ โดยบริษัทเจ้าของสิทธิจะได้ค่าลิขสิทธิ์ (Royalty fee) เป็นการตอบแทน สิทธิที่วางนี้อาจอยู่ในรูปสิทธิบัตร การคิดค้นสิ่งประดิษฐ์ ขบวนการผลิต สูตรในการผลิตตราสัญลักษณ์ และเครื่องหมายการค้า

3. การดำเนินธุรกิจระหว่างประเทศด้วยแฟรนไชส์ (Franchising) การทำตลาดต่างประเทศด้วยแฟรนไชส์ นั้นพบว่ามีลักษณะคล้ายกับการให้สิทธิบัตรแตกต่างกันตรงที่ระยะเวลาและกรอบความช่วยเหลือนั้นยาวและมากกว่ากล่าวคือ ผู้ให้แฟรนไชส์ไม่ได้เพียงแต่อนุญาตในการใช้ลิขสิทธิ์ในตัวคุณลักษณะของผลิตภัณฑ์เพียงอย่างเดียว แต่ผู้ให้แฟรนไชส์ยังให้ความช่วยเหลือแก่บริษัทผู้ขอแฟรนไชส์ การทำแฟรนไชส์สามารถดำเนินการทางธุรกิจได้ยาวนานอีกด้วย

4. การดำเนินธุรกิจระหว่างประเทศด้วยการลงทุน (Joint ventures) การดำเนินธุรกิจระหว่างประเทศด้วยการร่วมลงทุนหมายถึง บริษัทใหม่ที่เกิดจากการร่วมลงทุนระหว่างสองหรือมากกว่าสองบริษัทขึ้นไป เพื่อดำเนินการผลิต การตลาด โดยผ่านการลงทุนในรูปแบบของการร่วมลงทุน ผลประโยชน์ตอบแทนขึ้นอยู่กับสัดส่วนของการลงทุน

5. การดำเนินธุรกิจระหว่างประเทศด้วยการลงทุนเอง (Foreign direct) การดำเนินธุรกิจระหว่างประเทศด้วยการลงทุนเองคือ การที่บริษัทข้ามชาติตัดสินใจลงทุนในเป้าหมายเองทั้งหมด 100 เปอร์เซ็นต์ หลักการสามารถทำได้สองวิธีกล่าวคือ หนึ่งเข้าไปสร้างสาธารณูปโภคเอง เช่น ตัวอาคาร โรงงาน อาคารสำนักงาน คลังเก็บสินค้า หรืออีกวิธีหนึ่งคือ การเข้าซื้อกิจการที่มีอยู่แล้วเพื่อประชาสัมพันธ์สินค้า

2.2 ประเทศเป้าหมายที่บริษัทข้ามชาติเข้ามาลงทุน

ประเทศในโลกนี้มีจำนวนประเทศมากมาย แต่มิได้หมายความว่า จะทำกำไรได้กับทุกประเทศเป้าหมาย และกำไรที่ได้ยังไม่เท่ากันอีก หากบริษัทข้ามชาติสามารถบริหารจัดการปัจจัยด้านความเสี่ยง ต้นทุน และผลประโยชน์ในประเทศเป้าหมายได้สมดุลซึ่งกันและกันได้ ประเทศนั้นจะมีศักยภาพในการลงทุน ดังนั้น จึงจำเป็นอยู่เองที่บริษัทข้ามชาติที่มีขนาดใหญ่ต้องวางแผนระยะยาว ดังที่กล่าวไปแล้วในบทที่สอง ปัจจัยที่ชี้วัดความสำเร็จอาจวัดจากขนาดของตลาด รายได้ต่อหัวของประชากร และเสถียรภาพทางการเมือง

ในบางครั้งบางประเทศอาจมีขนาดประเทศที่ใหญ่แต่รายได้ต่อหัวของประชากรกลับมีน้อย เช่น สาธารณรัฐประชาชนจีน และอินเดีย นอกจากนั้น ประเทศที่พัฒนาแล้วส่วนใหญ่ระบบการเมืองจะมีความมั่นคงกว่าประเทศที่กำลังพัฒนาหรือด้อยพัฒนา ปัจจัยทางการตลาดถือเป็นอีกปัจจัยที่สำคัญ เช่น สินค้าหรือบริการของบริษัทข้ามชาติสามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้ดีหรือไม่ในตลาดเป้าหมายมีคู่แข่งมากน้อยแค่ไหน ตลาดที่มีศักยภาพคือ ตลาดที่ให้ผลตอบแทนและปริมาณยอดขายที่สูง

2.3 วัฒนธรรมกับการค้าระหว่างประเทศ

สุจินดา เจียมศรีพงษ์ (2554, หน้า 38) ได้ศึกษาว่า การดำเนินธุรกิจระหว่างประเทศนั้น ผู้บริหารต้องคำนึงถึงความต้องการของผู้บริโภคในแต่ละท้องถิ่นในเรื่องตัวผลิตภัณฑ์ช่องทางการจำหน่าย การเข้าถึงผู้บริโภค การโฆษณาประชาสัมพันธ์ การกำหนดราคาและการบริหารจัดการของบริษัทในเครือในต่างประเทศและอื่นๆ ประกอบกับความเจริญทางการสื่อสารที่ทำให้การติดต่อแลกเปลี่ยนข่าวระหว่างประเทศมีประสิทธิภาพมากขึ้น มีการประสมผสานวัฒนธรรมระหว่างประเทศมากขึ้นจนบางเรื่องเป็นวัฒนธรรมสากล (Global culture) ได้เช่นการแต่งการด้วยชุดสากล เป็นต้น

การถ่ายทอดวัฒนธรรมส่วนใหญ่จะถ่ายทอดจากประเทศที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยีสูงกว่าไปสู่ประเทศที่ด้อยกว่าในรูปแบบของผลิตภัณฑ์ การโฆษณาและการเข้าไปบริหารงานในประเทศต่างๆจากบุคลากรของสำนักงานใหญ่ เช่น อเมริกาเป็นประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยีทำให้วัฒนธรรมอเมริกาเผยแพร่ไปทั่วโลกมากกว่าวัฒนธรรมของประเทศอื่นๆ ได้แก่ เพลง ภาพยนตร์และละคร โทรทัศน์ รายการของนิตยสารฟอร์จูนในช่วงเดือนธันวาคม ค.ศ. 1990 ได้ชี้ให้เห็นว่า ธุรกิจเพลงของสหรัฐเติบโตถึงปีละ 20,000 ล้านบาท ในจำนวนนี้กว่าร้อยละ 70 มาจากตลาดต่างประเทศรายการโทรทัศน์สหรัฐมีบทบาทสำคัญต่อคนในประเทศต่างๆ รวมถึงประเทศไทยเช่น รายการภาพยนตร์เรื่องซิมสัน (The Symsons) เฟรนด์ (Friends) ที่ทำการเผยแพร่ได้ทั่วโลกเพราะใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษากลางที่คนทั่วโลกรู้จักและสามารถสื่อสารกันได้ ประกอบกับความเจริญทางเทคโนโลยี ซึ่งทำให้ธุรกิจบันเทิงของสหรัฐเป็นธุรกิจที่ทำรายได้ให้ประเทศอย่างมหาศาลพร้อมกับเผยแพร่ทางวัฒนธรรมอเมริกันให้เป็นที่นิยมไปทั่วโลกได้

2.4 บริษัทข้ามชาติ

สุจินดา เจียมศรีพงษ์ (2554, หน้า 90) ได้ศึกษาว่าบริษัทข้ามชาติ (Multinational enterprises : MNC) หรือ (Trans-nation corporation : TNC) คือ องค์กรทางธุรกิจที่มีการรวมกลุ่มของบริษัทที่มาจากประเทศต่างๆ (หรือถือสัญชาติที่ต่างกัน) มารวมกันอยู่ภายใต้บริษัทสำนักงานใหญ่ (Parent company) เพื่อการดำเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องกันในประเทศต่างๆ มากกว่าหนึ่งประเทศโดยอาจเปิด

เป็นสาขา (Branch) หรือบริษัทในเครือของบริษัทในต่างประเทศ (Wholly owned subsidiaries) โดยบริษัทข้ามชาติจะจัดลงทุนเทคโนโลยีความสามารถในการจัดการและการตลาด ฯลฯ มาเพื่อทำการผลิตและการตลาดในต่างประเทศ (สุภาพร พิศาลบุตร, 2545, หน้า 135) หรือบริษัทข้ามชาติหมายถึง กิจการที่มีการดำเนินงานในประเทศต่างๆ ตั้งแต่ 2 ประเทศขึ้นไป เป็นกิจการที่มีขนาดใหญ่ที่มีการดำเนินงานมากกว่าสองประเทศขึ้นไปมียอดขายมากกว่า 50,000 ล้านบาทต่อปีและรายได้มากกว่าหนึ่งในสามของกิจการต้องมาจากการดำเนินงานในต่างประเทศ (ชนงกรณ์ กุณฑบุตร, 2547, หน้า 19)

จากความหมายทั้ง 2 ที่ได้กล่าวข้างต้น บริษัทลงทุนข้ามชาตินั้นเป็นองค์กรทางธุรกิจที่มีประเทศที่เป็นเจ้าของกิจการไปลงทุนในต่างประเทศที่เป็นสาขาในต่างประเทศเท่านั้น โดยมีสำนักงานใหญ่ที่ตั้งอยู่ในประเทศแม่กับกับสาขาของบริษัทที่ตั้งอยู่ในต่างประเทศซึ่งเป็นบริษัทลูกในปัจจุบันมีแนวโน้มการให้ความหมายที่กว้างขวางออกไปให้กับความเป็นสากลของกิจการของบริษัทในระดับโลกหรือระดับสากล (Global company) โดยที่บริษัทเหล่านั้นไม่จำเป็นต้องไปลงทุนในต่างประเทศก็ได้ไม่จำเป็นต้องมีบริษัทแม่ในประเทศหลักประเทศเดียวก็ได้ ซึ่งการบริหารงานพิจารณาถึงความเหมาะสมจากปัจจัยทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นการตลาดการผลิตและการจัดการทำให้กิจการเหล่านี้ การไปตั้งสำนักงานใหญ่อื่นหรือมีเข้าไปลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ในประเทศอื่นก็สามารถทำให้เป็นเจ้าของกิจการในต่างประเทศได้ ซึ่งสรุปลักษณะสำคัญของบริษัทข้ามชาติได้ดังนี้ คือ

1. มีการดำเนินงานในประเทศอื่นนอกจากประเทศที่ได้เริ่มจดทะเบียนจัดตั้งบริษัท เช่น มีบริษัทสาขาในประเทศอื่นๆ ที่มียอดขายมากกว่า 50,000 ล้านบาทต่อปี และรายได้มากกว่าหนึ่งในสามของกิจการต้องมาจากการดำเนินงานในต่างประเทศ

2. มีสัดส่วนผลการดำเนินงานที่เกิดในต่างประเทศที่วัดได้รูปของยอดขายและผลกำไร สัดส่วนของผลดำเนินงานเหล่านั้นมีความสำคัญต่อหน่วยธุรกิจมากหากเลิกกิจการในต่างประเทศจะมีผลกระทบต่อการค้าเนินกิจการ

การจัดลำดับของบริษัทข้ามชาติ อย่างไรก็ตามนอกเหนือจากที่ได้กล่าวถึงข้างต้นบริษัทลงทุนข้ามชาติยังขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการนำความหมายเหล่านั้นไปใช้ ตัวอย่าง ของบริษัทข้ามชาติของบริษัทรถยนต์ยี่ห้อโฟล์ค โทโยต้า นิสสัน รวมทั้งกิจการอื่นๆ เช่น บริษัทผลิตฟิล์มกรองแสงยี่ห้อสามเอ็ม บริษัทเครื่องคอมพิวเตอร์ยี่ห้อโอบีเอ็ม บริษัทกล้องถ่ายรูปและอุปกรณ์ถ่ายรูปยี่ห้อโกดัก เป็นต้น ถ้าศึกษาถึงความเป็นมาของบริษัทข้ามชาติส่วนใหญ่จะพบว่าบริษัทข้ามชาติเหล่านี้ล้วนแต่เกิดขึ้นในลักษณะของกิจการท้องถิ่นทั่วไป บางครั้งบริษัทต่างประเทศที่มีสาขาไม่จำเป็นต้องเป็นบริษัทใหญ่ๆ ที่มีระบบการทำงานที่ซับซ้อน แต่บริษัทจำนวนมากที่มีขนาดใหญ่

ฮอดเก็ตส์ และรักแมน (Hodgetts and Rugman, 1995, Website) ได้ชี้ให้เห็นถึงกว่า 12,000 บริษัทข้ามชาติในโลกมีเพียง 500 บริษัท ที่มีสัดส่วนการลงทุนในประเทศอื่นถึงร้อยละ 80 ของทั้งหมด และในจำนวนนี้ 414 บริษัท มาจากสามกลุ่มอภิมาหาอำนาจทางเศรษฐกิจ (Triad) โดย 161 บริษัท เป็นของสหรัฐอเมริกา 128 บริษัท เป็นของประเทศญี่ปุ่นและ 12 บริษัทเป็นของประเทศในสหภาพยุโรป นอกจากนี้แล้วความสำเร็จของบริษัทในท้องถิ่นและขยายตัวเป็นบริษัทข้ามชาตินั้นย่อมจะมีผลดีต่อเศรษฐกิจของประเทศนั้นๆ ด้วย ตัวอย่างเช่น สภาพเศรษฐกิจและชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีของประเทศญี่ปุ่นเมื่อพิจารณาการเพิ่มขึ้นของจำนวนบริษัทข้ามชาติก็จะเห็นถึงความสัมพันธ์กัน ดังตาราง 4 ข้างล่าง

ตาราง 4 แสดงสัดส่วนของบริษัทข้ามชาติที่ใหญ่ที่สุดในโลก

ประเทศ	จาก 500 ลำดับสูงสุด ในปี ค.ศ. 2008	จาก 500 ลำดับสูงสุด ในปี ค.ศ. 1997
สหรัฐอเมริกา	163(32.6%)	162(32.4%)
ญี่ปุ่น	47(9.4%)	126(25.2%)
ฝรั่งเศส	39(7.8%)	34(6.8%)
ฝรั่งเศส	34(6.8%)	42(8.4%)
เยอรมัน	27(5.4%)	41(8.4%)
จีน	11(2.2%)	
ไทย	1(0.2%)	
อื่นๆ	178(35.6%)	

ที่มา : ฮอดเก็ตส์ และรักแมน (Hodgetts and Rugman, 1995, Website)

ปัจจัยที่กำหนดความสำเร็จของธุรกิจข้ามชาติมีดังนี้

1. ลักษณะของผู้บริหารระดับสูงของธุรกิจข้ามชาติ

ผู้บริหารระดับสูงของธุรกิจข้ามชาติต้องมีวิสัยทัศน์กล้าเสี่ยงตัดสินใจที่จะขยายธุรกิจสู่ต่างประเทศ หากผู้บริหารไม่มีวิสัยทัศน์ดังกล่าวก็ยากที่กิจการจะยิ่งใหญ่เป็นกิจการข้ามชาติได้จะ

เห็นได้จากกิจการในประเทศไทยจำนวนมากที่ก่อตั้งหลายสิบปี หากผู้บริหารของบริษัทเหล่านั้นจำกัดตนเองอยู่ภายในประเทศ จะด้วยเหตุผลใดก็ตามย่อมทำให้ไม่คิดจะนำกิจการออกสู่ต่างประเทศนอกจากนี้ ความพึงพอใจในสิ่งที่บริษัทเป็นอยู่ทำให้ผู้บริหารที่ประสบความสำเร็จในระดับท้องถิ่น พื่อใจในความมั่งคั่งจากการค้าขายในท้องถิ่นมีความเพียงพอและไม่มีความทะเยอทะยานหรือต้องการที่จะนำธุรกิจออกสู่ต่างประเทศซึ่งจะต้องประสบปัญหานานับประการ

2. ความสำเร็จจากการดำเนินงานภายในประเทศ

ความสำเร็จจากการดำเนินงานภายในประเทศทำให้กิจการมีเงินทุนสูงมีความน่าเชื่อถือจากสถาบันการเงิน มีความชำนาญในการดำเนินธุรกิจแขนงดังกล่าวอย่างเต็มที่จนตลาดภายในประเทศมีขนาดเล็กเกินกว่ากำลังผลิตของกิจการทำให้กิจการต้องหาทางขยายตลาดออกสู่ต่างประเทศในที่สุดไม่ว่าจะเริ่มจากการส่งออกไปผ่านบริษัทส่งออกไปจนถึงการไปลงทุนในต่างประเทศในที่สุด ธุรกิจระหว่างประเทศส่วนใหญ่มีประวัติความเป็นมาในลักษณะดังนี้เป็นส่วนใหญ่อ่างไรก็ตามเมื่อมีการพัฒนาระบบอินเตอร์เน็ตทำให้การขยายตัวของธุรกิจสู่ต่างประเทศมีการเปลี่ยนแปลงไปทำให้การขยายตัวในต่างประเทศกับการขยายตัวในประเทศอาจดำเนินไปพร้อมๆกันธุรกิจในปัจจุบันและอนาคตจึงมีโอกาจะขยายตัวสู่ต่างประเทศรวดเร็วกว่าเดิมในรูปแบบที่แปลก อาจมีวิธีการใหม่ๆ เกิดขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งผู้บริหารจะต้องให้ความสำคัญและเรียนรู้

3. การขยายตัวของตลาดในต่างประเทศ

การขยายตัวของตลาดในต่างประเทศมีมากกว่าในท้องถิ่นมาก ตัวอย่างเช่นประเทศไทยมีประชากรประมาณ 65 ล้านคนในปี พ.ศ. 2552 หากขายสินค้าภายในประเทศก็ขายได้ไม่เกินจำนวนประชากรที่มีอยู่ แต่ถ้าขยายตลาดไปต่างประเทศ เช่น ส่งไปขายที่ประเทศสหรัฐอเมริกา อินเดีย จีน ญี่ปุ่นและกลุ่มตลาดร่วมยุโรปมีพลเมืองมากกว่าและมีกำลังซื้อมากกว่าไทยหลายเท่าตัว ดังนั้นการขยายธุรกิจสู่ตลาดต่างประเทศจึงเป็นสิ่งที่ธุรกิจไทยจำนวนมากเริ่มเห็นความสำคัญและเป็นระดับส่งสินค้าออกไปจำหน่ายต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่อาจพัฒนาสู่การเข้าไปลงทุนในรูปแบบของบริษัทข้ามชาติที่เป็นกิจการขนาดใหญ่ในภายหลังได้

4. การรักษาส่วนแบ่งทางการตลาดมิให้ต่ำกว่าคู่แข่ง (Market share)

ส่วนแบ่งทางการตลาดเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้บริหารจะต้องให้ความสำคัญเมื่อพิจารณาในระยะยาว เนื่องจากการรักษาส่วนแบ่งทางการตลาดจะทำให้กิจการไม่ถูกลดความสำคัญจากคู่แข่งในอนาคต ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจนได้แก่ บริษัทผลิตรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้าและยี่ห้ออื่นๆ มีความพยายามรักษาส่วนแบ่งการตลาดของบริษัทโตโยต้าและยี่ห้ออื่นๆ ไว้ให้ได้มากที่สุดในการทุกแห่งในโลกแม้กระทั่งในประเทศที่เพิ่งเข้าไปลงทุนก็ตามการแข่งขันจะทำทุกวิถีทางไม่ยอมให้กิจการ

คู่แข่งไปดำเนินกิจการในต่างประเทศตามลำพังและประสบความสำเร็จในการสร้างเครื่องหมายการค้าเพราะจะทำให้เกิดความยุ่งยากในการช่วงชิงส่วนแบ่งทางการตลาดกลับคืนมาในภายหลัง

5. ลดต้นทุนการผลิตและจัดจำหน่าย

ต้นทุนการผลิตโดยเฉพาะต้นทุนในการวิจัยและพัฒนาเป็นต้นทุนที่สูง บริษัทต้องทำการลงทุนประมาณ 20% ของเงินลงทุนจึงจะได้ผลงานวิจัยมาเพื่อสร้างสินค้าใหม่ๆ ที่มีเทคโนโลยีที่ล้ำหน้าและทันสมัยเกินกว่าคู่แข่งและผู้นำตลาดได้ ทำให้สินค้าประเภทที่ต้องอาศัยเทคโนโลยีสูง เช่น รถยนต์ สินค้าคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ไฟฟ้าสินค้าเหล่านี้มีจุดคุ้มทุนสูงและต้องผลิตสินค้าจำนวนมากจึงจะทำให้มีการลดต้นทุนต่อหน่วยลงได้ ทำให้ธุรกิจต้องขยายสู่ตลาดต่างประเทศ

6. เหตุผลอื่นๆ

การลดอุปสรรคในการค้าระหว่างประเทศจากการส่งสินค้าออกไปขายต่างประเทศคือ ปัญหาจากภาษีขาเข้าของประเทศต่างๆที่ทำให้ธุรกิจต้องไปตั้งลงทุนขยายที่ตั้งโรงงานผลิตในประเทศอื่นๆ เป็นการเข้าถึงแหล่งความรู้เฉพาะของงานวิจัยใหม่ๆ ในต่างประเทศได้เป็นอย่างดีซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการผลิตของธุรกิจ จากเหตุผลทั้งหมดข้างต้นเป็นสิ่งที่จะพบได้ในบริษัทข้ามชาติทั่วไป

2.5 ความสัมพันธ์ของแรงงานระหว่างประเทศ

ตุจินดา เขียมศรีพงษ์ (2554, หน้า 399) ได้ศึกษาว่าสหภาพแรงงานระหว่างประเทศเป็นองค์กรของคนงานซึ่งเป็นตัวแทนของกลุ่มที่จะต่อรองเรื่องค่าจ้าง ชั่วโมงทำงานและเงื่อนไขการทำงาน ซึ่งอำนาจการต่อรอง (Collective bargaining) หมายถึง การต่อรองระหว่างสหภาพแรงงานที่เป็นตัวแทนและนายจ้างในการเจรจาต่อรองบรรลู่ข้อตกลงเกี่ยวกับสัญญาการทำงาน การจัดการทรัพยากรมนุษย์ในธุรกิจระหว่างประเทศเป็นสิ่งสำคัญประกอบไปด้วยภารกิจสำคัญ 5 ประการ คือ การคัดเลือกบุคคลไปทำงานต่างประเทศการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การกำกับดูแล การจ่ายค่าตอบแทนและเงินชดเชยและแรงงานสัมพันธ์ บริษัทลงทุนข้ามชาติให้ความสำคัญกับการคัดเลือกคนไปทำงานต่างประเทศซึ่งมีทางเลือกอยู่ 3 แบบ คือ เลือกแบบภาคภูมิใจในความเป็นชาติ (Ethnocentric) เลือกแบบหลากหลายนิยม (Polycentric) และเลือกแบบโลกานิยม (Geocentric) ซึ่งหากบริษัทลงทุนข้ามชาติทำการเลือกกลยุทธ์การเลือกคนไปทำงานต่างประเทศที่เหมาะสมสำหรับประเทศต่างๆ การจัดคนให้ทำงานให้ตรงกับความรู้ความสามารถของคนๆ นั้นเป็นสิ่งสำคัญในการบริหารจัดการบริษัทที่ดำเนินธุรกิจต่างประเทศยิ่งกว่า จากการเริ่มต้นเปิดตลาดในต่างประเทศจนกระทั่งการได้มาซึ่งผลตอบแทนนำกลับไปยังประเทศแม่เป็นภารกิจที่สำคัญที่จะสำเร็จด้วยการทำงานของคนไม่ใช่เพียงสำนักงานที่ใหญ่โตมีเครื่องจักรที่ทันสมัยเท่านั้นหากไม่มีคนที่มีความรู้ความสามารถมาทุ่มเทให้กับการทำงานก็ไม่สามารถทำให้บริษัทมีกำไรมหาศาลได้ การเตรียมความ

พร้อมให้บุคลากรของบริษัทที่ไปทำงานในต่างประเทศโดยการฝึกอบรมคนที่ไปทำงานในต่างประเทศโดยจัดการอบรมในด้านวัฒนธรรม ภาษาและการเตรียมความพร้อมให้กับบุคลากรเมื่อเสร็จสิ้นในภารกิจจะต้องปฏิบัติตนอย่างไรเพื่อที่บุคลากรจะได้นำไปตัดสินใจได้ โดยบริษัทได้มีการพิจารณาถึงการจ่ายค่าตอบแทนที่สูงกว่าบุคลากรที่ทำงานในประเทศบวกกับการชดเชยเงินให้กับแรงงานที่ไปปฏิบัติงานในต่างประเทศเมื่อกลับเข้ามาทำงานในที่เดิมเมื่อเสร็จภารกิจ ตลอดจนการพิจารณาถึงการรวบรวมกลุ่มของแรงงานและการทำงานของสหภาพแรงงานเพื่อต่อรองบริษัทลงทุนข้ามชาติไม่ให้เอาเปรียบแรงงานในประเทศต่างๆ

2.6 การเลือกที่ตั้งที่เหมาะสม

สุจินดา เจียมศรีพงษ์ (2554, หน้า 253) ได้ศึกษาว่าการเลือกที่ตั้งที่เหมาะสมเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้บริษัทที่ไปลงทุนในต่างประเทศลดความเสี่ยงของความรับผิดชอบของบริษัทที่เลือกไปลงทุนในต่างประเทศ การเลือกที่ตั้งที่เคลื่อนเข้าสู่ประเทศที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับประเทศของตนเองมากที่สุดเป็นสิ่งจำเป็นและบริษัทที่ไปลงทุนในต่างประเทศมักจะทำสัญญากับบริษัทที่มีประสบการณ์เข้ามาบริหารกิจการสำหรับพวกเขา

3. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

3.1 ทฤษฎีการลงทุนระหว่างประเทศ

สุจินดา เจียมศรีพงษ์ (2554, หน้า 124) ได้ศึกษาว่าทฤษฎีการลงทุนระหว่างประเทศ (The Theory of International Investment) นั้นประกอบไปด้วย

1. ทฤษฎีความได้เปรียบในการเป็นเจ้าของ (Ownership Advantage Theory) เป็นทฤษฎีที่อธิบายว่าทำไมประเทศจึงต้องมีการลงทุนในต่างประเทศซึ่งการลงทุนทางตรง (Foreign direct) ได้แก่ การที่ประเทศหนึ่งตัดสินใจไปทำการลงทุนในอีกต่างประเทศโดยพิจารณาจากความได้เปรียบใน 3 ประเด็น คือ ความได้เปรียบในการเป็นเจ้าของกิจการข้ามชาติ ความได้เปรียบในการเป็นสากลในการผลิตสินค้าและบริการจนสามารถขายได้ทั่วโลกหน่วยผลิตที่เข้าสินทรัพย์สามารถสร้างความได้เปรียบในประเทศไปสู่ตลาดต่างประเทศผ่านการลงทุนในต่างประเทศ

2. ทฤษฎีการทำให้เป็นนานาชาติหรือสากล (Internationalization Theory) ทฤษฎีที่เน้นความเป็นสากลในการผลิตสินค้าเพื่อขายได้ทั่วโลกโดยการใช้การให้สัมปทานกิจการที่เรียกว่า แฟรนไชส์ หรือการให้ลิขสิทธิ์ (Licensing) ของเทคโนโลยีกับหน่วยผลิตในต่างประเทศได้ร่วมกัน ทั้งด้านการบริหารจัดการ วัตถุดิบในการผลิต ตราสัญลักษณ์ เป็นต้น

3. ทฤษฎีความได้เปรียบเรื่องทำเลที่ตั้ง (Dunning's Eclectic Theory) ทฤษฎีนี้มีแนวคิดจาก จอห์น ดันนิง (John Dunning) นักเศรษฐศาสตร์ชาวอังกฤษให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านที่ตั้ง

เมื่อประเทศทำการตัดสินใจไปลงทุนในต่างประเทศต้องมีความพยายามหาความได้เปรียบจากการหาทำเลที่ตั้ง (Location advantage) ที่ดีและเหมาะสมเพื่อสร้างความได้เปรียบให้เกิดขึ้นกับบริษัทได้ โดยอธิบายว่า ธุรกิจสามารถสร้างคุณค่าเพิ่มได้จากการรวมเอาเทคโนโลยี ตลาดหรือความรู้ความสามารถเข้าไว้ด้วยกัน

3.2 ทฤษฎีการลงทุนระหว่างประเทศทางตรง

สุจินดา เจียมศรีพงษ์ (2554, หน้า 125) ได้ศึกษาว่าการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศเกิดขึ้นเมื่อประเทศมีความได้เปรียบในการแข่งขันจากโอกาสและมีผลกำไรจากปัจจัยดังนี้

1. ทรัพยากร การลงทุนในต่างประเทศเริ่มขึ้น เมื่อประเทศเริ่มมีปัญหากับทรัพยากรที่ใช้อยู่ภายในประเทศเริ่มลดลงและหมดไปทำให้ประเทศเริ่มหาแหล่งทรัพยากรอย่างเดียวกันในประเทศอื่นๆ
2. ปัจจัยการผลิต การลงทุนในต่างประเทศมักคำนึงถึงความได้เปรียบในการผลิตประกอบด้วยปัจจัยการผลิตที่ใช้ในการผลิตสำคัญหากประเทศที่ทำการผลิตต้องใช้แรงงานมากประเทศก็ต้องย้ายฐานการผลิตมาลงทุนในต่างประเทศที่มีแหล่งแรงงานราคาถูก
3. แหล่งความรู้ การลงทุนในต่างประเทศ ต้องการเป็นเจ้าของเทคโนโลยีและชำนาญในการแข่งขัน
4. ความปลอดภัย การลงทุนในต่างประเทศมักแสวงหาแหล่งที่ตั้งโรงงานที่มีความปลอดภัยและความมั่นคงทางการเมือง
5. ตลาดการลงทุนในต่างประเทศมักแสวงหาตลาดใหม่ขยายตลาดให้กับธุรกิจของประเทศ

3.3 ทฤษฎีการลงทุน

ทฤษฎีการลงทุน (Investment) (สถาบันพัฒนาความรู้ตลาดทุน ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย, 2549, หน้า 34)

1. การลงทุน (Investment)

การลงทุน หมายถึง การกักเงินไว้จำนวนหนึ่ง ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เพื่อก่อให้เกิดกระแสเงินสดรับในอนาคตซึ่งจะชดเชยให้แก่ผู้กักเงิน โดยกระแสเงินสดรับนี้ควรคุ้มกับอัตราเงินเพื่อ และคุ้มกับความไม่แน่นอนที่จะเกิดขึ้นกับกระแสเงินสดรับในอนาคต (จิรัตน์ สังข์แก้ว, 2544, หน้า 7) การลงทุนแบ่งเป็นประเภทใหญ่ได้ 3 ประเภท ดังนี้

1.1 การลงทุนเพื่อการบริโภค (Consumer investment) การลงทุนของผู้บริโภคเป็นเรื่องเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้าประเภทถาวร (Durable goods) เช่น รถยนต์ เครื่องดูดฝุ่น เครื่องซักผ้า ตู้เย็น โทรทัศน์ เป็นต้น การลงทุนในลักษณะนี้ไม่ได้หวังกำไรเป็นรูปตัวเงิน แต่ผู้ลงทุนหวังความ

พอใจในการใช้ทรัพย์สินเหล่านั้น การซื้อบ้านเป็นที่อยู่อาศัยถือได้ว่าเป็นการลงทุนอย่างหนึ่งของ ผู้บริโภคหรือที่เรียกว่า การลงทุนอสังหาริมทรัพย์ (Real estate investment) เงินที่จ่ายซื้อเป็นเงินที่ได้จากการออม การซื้อบ้านเป็นที่อยู่อาศัยนอกจากจะให้ความพอใจแก่เจ้าของบ้านแล้ว ในกรณีที่อุปสงค์ (Demand) ในที่อยู่เพิ่มขึ้นมากกว่าอุปทาน (Supply) มูลค่าบ้านที่ซื้อไว้อาจสูงขึ้น หากขายจะได้กำไรซึ่งถือว่าเป็นเพียง ผลตอบแทน

1.2 การลงทุนในธุรกิจ (Business or economic investment) การลงทุนในความหมายเชิงธุรกิจหมายถึงการซื้อสินทรัพย์เพื่อประกอบธุรกิจหารายได้ โดยหวังว่าอย่างน้อยที่สุดรายได้ที่ได้นี้เพียงพอที่จะชดเชยกับความเสี่ยงในการลงทุน มีข้อสังเกตว่า เป้าหมายในการลงทุนของธุรกิจคือ กำไร ซึ่งกำไรจะเป็นตัวดึงดูดให้ผู้ลงทุนนำเงินมาลงทุน การลงทุนตามความหมายนี้กล่าวโดยสรุปได้ว่า เป็นการนำเงินออมหรือเงินที่สะสมไว้ (Accumulated fund) และ/ หรือเงินกู้ยืมจากธนาคาร (Bank credit) มาลงทุนเพื่อสร้างหรือจัดหาสินค้าประเภททุน ซึ่งประกอบไปด้วยเครื่องจักร อุปกรณ์และสินทรัพย์ประเภทอสังหาริมทรัพย์ ได้แก่ ลงทุนในที่ดิน โรงงาน อาคารสิ่งปลูกสร้าง เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ผลิตสินค้าและบริการเพื่อสนองความต้องการของผู้บริโภค ธุรกิจที่ลงทุนในสินทรัพย์เหล่านี้มุ่งหวังกำไรจากการลงทุนเป็นผลตอบแทน

1.3 การลงทุนในหลักทรัพย์ (Financial or securities investment) การลงทุนตามความหมายของการเงินหรือการลงทุนในหลักทรัพย์เป็นการซื้อสินทรัพย์ (Asset) ในรูปของหลักทรัพย์ (Securities) เช่น พันธบัตร (Bond) หุ้นกู้หรือหุ้นทุน (Stock) การลงทุนลักษณะนี้เป็นการลงทุนทางอ้อมซึ่งแตกต่าง ๆ จากการลงทุนของธุรกิจ ผู้มีเงินออมเมื่อไม่ต้องการที่จะประกอบธุรกิจเอง เนื่องจากความเสี่ยงหรือผู้ออมเองมีเงินยังไม่เพียงพอ ผู้ลงทุนอาจนำเงินที่ออมได้จะมากหรือน้อยก็ต้องไปซื้อหลักทรัพย์ที่เขาพอใจที่จะลงทุน โดยมีผลตอบแทนทุนในรูปของ ดอกเบี้ยหรือเงินปันผลแล้วแต่ประเภทของหลักทรัพย์ที่จะลงทุน นอกจากนี้ผู้ลงทุนอาจได้ผลตอบแทนอีกลักษณะหนึ่งคือกำไรจากการขายหลักทรัพย์ (Capital gain) หรือขาดทุนจากหลักทรัพย์ (Capital loss) อัตราผลตอบแทนที่ผลลงทุนได้จากการลงทุนเรียกว่าอัตราผลตอบแทน (Yield) ซึ่งไม่ได้หมายถึงอัตราดอกเบี้ยหรือเงินปันผลที่ได้รับเพียงอย่างเดียว แต่ได้คำนึงถึงกำไรจากการขายหลักทรัพย์ หรือขาดทุน จากการขายหลักทรัพย์ที่เกิดจากการคาดว่าจะเป็นกำไร อัตราผลตอบแทนที่ผู้ลงทุนได้รับจากการลงทุนมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความเสี่ยง (Risk) ของหลักทรัพย์ลงทุนนั้น ๆ โดยปกติแล้วผู้ลงทุนพยายามเลือกการลงทุนที่ให้ผลตอบแทนสูงสุด ณ ระดับความเสี่ยงหนึ่ง

2. จุดมุ่งหมายในการลงทุน

จุดมุ่งหมายในการลงทุนของผู้ลงทุนแตกต่างกันไประหว่างผู้ลงทุนแต่ละท่าน ผู้ลงทุนบางท่าน ลงทุนเพื่อหวังรายได้ บางท่านหวังได้กำไรจากการขายหลักทรัพย์ และบางท่านอาจต้อง

การได้ทั้งสองอย่างดังนั้นผู้ลงทุนแต่ละท่านต้องมีวัตถุประสงค์ในการลงทุนของตัวเองตามความต้องการและภาวะแวดล้อมของผู้ลงทุนซึ่งพอจะแบ่งจุดมุ่งหมายดังกล่าวในลักษณะต่างๆ ดังนี้ (จิรัตน์ สังข์แก้ว, 2544, หน้า 8)

2.1 ความปลอดภัยของเงินลงทุน (Security of principal) ความปลอดภัยของเงินลงทุนนอกจากจะหมายความถึงการรักษาเงินลงทุนเริ่มแรกให้คงไว้ แล้วถ้ามองให้ไกลอีกนิดยังหมายรวมถึงป้องกันความเสี่ยงซึ่งเกิดจากอำนาจซื้อลดลงอันเป็นผลจากภาวะเงินเฟ้ออีกด้วย จากความหมายดังกล่าวการลงทุนในหลักทรัพย์มีเวลาดำเนินการเงินต้นจำนวนแน่นอน ซึ่งได้แก่ พันธบัตรรัฐบาล หุ้นกู้ และหุ้นบุริมสิทธิที่มีกำหนดเวลาไถ่ถอนของบริษัทที่มั่นคงก็อยู่ในความหมายนี้ นอกจากนี้การลงทุนในหุ้นสามัญของบริษัทที่มีฐานะมั่นคงและกำลังขยายตัวก็อยู่ในความหมายนี้เช่นกัน

2.2 เสถียรภาพของรายได้ (Stability of Income) ผู้ลงทุนมักจะลงในหลักทรัพย์ที่ให้รายได้สม่ำเสมอ ทั้งนี้เนื่องจากรายได้ที่สม่ำเสมอ เช่น ดอกเบี้ย หรือเงินปันผลหุ้นบุริมสิทธิ ผู้ลงทุนสามารถทำแผนการใช้เงินทุนได้ว่า เขาจะนำรายได้ที่ได้ไปใช้เพื่อการบริโภคหรือเพื่อลงทุนใหม่ต่อไป นอกจากนี้ดอกเบี้ยหรือเงินปันผลที่ได้รับเป็นประจำย่อมมีค่ามากกว่าดอกเบี้ยหรือเงินปันผลที่เขาสัญญาว่าจะให้ในอนาคต ซึ่งยังไม่แน่ว่าจะได้ตามที่เขาสัญญาหรือไม่

2.3 ความงอกเงยของเงินลงทุน (Capital growth) ตามกฎทั่วไปไปแล้ว ผู้ลงทุนมักจะตั้งจุดมุ่งหมายไว้ว่า พยายามจัดการให้เงินทุนของเขาเพิ่มพูนขึ้น ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า ความงอกเงยของเงินทุนจะเกิดขึ้นได้จากการลงทุนในหุ้นของบริษัทที่กำลังขยายตัว (Growth stock) เท่านั้น การนำรายได้ที่ได้รับไปลงทุนใหม่ ก็จะก่อให้เกิดการงอกเงยของเงินทุนได้ดีพอ ๆ กับการลงทุนในหุ้นของบริษัทที่กำลังขยายตัว ผู้ลงทุนส่วนมาก เพิ่มมูลค่าของเงินลงทุนของเขาโดยการนำดอกเบี้ยและเงินปันผลที่ได้รับไปลงทุนใหม่ ความงอกเงย ของเงินทุนนี้ให้ประโยชน์แก่ผู้ลงทุนในแง่ที่ว่า

2.3.1 เพื่อปรับฐานะของผู้ลงทุนในระยะยาวให้ดีขึ้น

2.3.2 เพื่อรักษาอำนาจซื้อให้คงไว้

2.3.3 เพื่อให้การจัดการคล่องตัวขึ้น

2.4 ความคล่องตัวในการซื้อขาย (Marketability) ความคล่องตัวในการซื้อขาย หมายถึงหลักทรัพย์ที่สามารถซื้อหรือขายได้ง่ายและรวดเร็ว ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับราคา ขนาดของตลาดหลักทรัพย์ที่หุ้นนั้นจดทะเบียน ขนาดของบริษัทผู้ออกหลักทรัพย์จำนวนผู้ถือหุ้นและความสนใจที่ประชาชนทั่ว ๆ ไปมีต่อหุ้นตัวนี้ หุ้นที่มีราคาสูงมักจะขาย ได้ยากกว่าหุ้นที่มีราคาต่ำกว่า ยกตัวอย่างง่าย ๆ หุ้นราคา 50 บาท ย่อมขายได้ยากกว่าหุ้นราคา 50 บาท เป็นต้น

2.5 ความสามารถในการเปลี่ยนเป็นเงินสดได้ทันที (Liquidity) เมื่อหลักทรัพย์ที่ลงทุนมีสภาพคล่องสูง ความสามารถในการหากำไร (Profitability) ย่อมลดลง ผู้ลงทุนต้องการลงทุนในหลักทรัพย์ที่มีสภาพคล่องหรือหลักทรัพย์ที่ใกล้เคียงกับเงินสด ก็เพราะหวังไว้ว่าหากโอกาสลงทุนที่น่าดึงดูดใจมาถึงเขาจะได้มีเงินพร้อมที่จะลงทุนได้ทันที การจัดการสำหรับ เงินทุนส่วนนี้ ผู้ลงทุนอาจแบ่งส่วนปันส่วนจากเงินลงทุนเพื่อการนี้โดยเฉพาะ หรืออาจใช้เงินปันผลหรือดอกเบี้ยที่ได้รับมาเพื่อซื้อหุ้นใหม่ดังกล่าวก็ได้

2.6 การกระจายเงินลงทุน (Diversifications) วัตถุประสงค์ก็คือต้องการกระจายความเสี่ยงและการกระจายความเสี่ยงลงทุนในหลักทรัพย์กระทำได้ 4 วิธี คือ

วิธีที่ 1 ลงทุนผสมระหว่างหลักทรัพย์ที่มีหลักประกันในเงินลงทุนและมีรายได้จากการลงทุน แน่นอนกับหลักทรัพย์ที่มีรายได้และราคาเปลี่ยนแปลงขึ้นลงตามภาวะธุรกิจ

วิธีที่ 2 ลงทุนในหลักทรัพย์หลาย ๆ อย่างปนกันไป

วิธีที่ 3 ลงทุนในหลักทรัพย์ของธุรกิจที่มีความแตกต่างทางภูมิศาสตร์ เพื่อลดความเสี่ยงเรื่องน้ำท่วมหรือภัยธรรมชาติ เป็นต้น

วิธีที่ 4 ลงทุนในหลักทรัพย์ของธุรกิจที่มีลักษณะการผลิตที่ต่างกันแบบแนวตั้ง (Vertical) หรือแนวนอน (Horizontal) ถ้าเป็นแบบแนวตั้ง หมายถึง การลงทุนในธุรกิจต่าง ๆ ตั้งแต่วัตถุดิบในจนถึงสำเร็จรูป ถ้าเป็นแบบแนวนอน เป็นการลงทุนในกิจการที่ประกอบธุรกิจในลักษณะเดียวกัน

2.7 ความพอใจในด้านภาษี (Favorable tax status) ฐานะการจ่ายภาษีของผู้ลงทุนเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่ผู้บริหารเงินลงทุนต้องให้ความสนใจ ปัญหาก็คือว่าจะอย่างไรจึงจะรักษารายได้และกำไรจากการขายหลักทรัพย์ (Capital gain) ให้ได้มากที่สุดที่จะทำได้ การจ่ายภาษีในอัตราก้าวหน้าจากเงินได้พึงประเมินทำให้ยากแก่การรักษา จำนวนรายได้นั้นไว้ ผู้ลงทุนอาจเลี่ยงการเสียภาษีเงินได้จากเงินได้พึงประเมินดังกล่าว โดยลงทุนในพันธบัตรที่ได้รับยกเว้นภาษีหรือซื้อหลักทรัพย์ที่ไม่มีการจ่ายเงินปันผลในเวลาใด แต่จะได้ในรูปแบบกำไรจากการขายหลักทรัพย์ในอนาคต สำหรับในต่างประเทศ อัตราก้าวหน้าที่เก็บจากกำไรจากการขาย หลักทรัพย์นั้นต่างกัน กำไรจากการขายหลักทรัพย์ที่ได้จากการขายสินทรัพย์ประเภททุน (Capital asset) ผู้ที่ลงทุนครอบครองไว้เป็นเวลา 6 เดือนหรือนานกว่านี้ จะเสียภาษีในอัตราสูงสุด 25% ในการบริหารเงินลงทุน ผู้จัดการเงินลงทุนต้องควารู้ว่าผู้ลงทุนท่านนี้ต้องเสียภาษีเงินได้ในอัตราสูงสุดเท่าไรถ้าเขาเสียภาษีในอัตรา 50% หรือสูงกว่า 50% แล้ว เขาควรลงทุนในหลักทรัพย์ที่ให้กำไร จากการขาย หลักทรัพย์หรือพันธบัตรที่ได้รับยกเว้นภาษี

อัญญา ชันชวิทย์ (2546, หน้า 2 - 3) ได้ให้คำนิยามว่า เงินลงทุน (Investment capital) หมายถึง ทรัพย์สินตีมูลค่าตามราคาตลาดที่บุคคลหรือนิติบุคคลลงทุนและครอบครองอยู่ บุคคลหรือนิติบุคคลในที่นี้ หมายถึง บุคคลทั่วไป บริษัท ห้างร้าน องค์กรมูลนิธิ สถาบันต่าง ๆ ตลอดจนองค์กรและภาครัฐบาล ทรัพย์สินตีมูลค่าตามราคาตลาดที่บุคคลหรือนิติบุคคลลงทุน และครอบครองอยู่ หมายถึง ทรัพย์สินที่แท้จริงและมีตัวตนจับต้องได้ เช่น ที่ดิน อาคาร ทองคำ เพชรนิลจินดา เครื่องประดับและอื่น ๆ ทรัพย์สินทางการเงิน เช่น เงินสด เงินฝาก บัตรเงินฝาก หลักทรัพย์ประเภทต่าง ๆ ได้แก่ หุ้น พันธบัตร หุ้นกู้ เงินลงทุนจึงมีความสำคัญละมีมูลค่าทางเศรษฐกิจ (Economic value) ที่สะท้อนให้เห็นถึงความมั่งคั่งของประเทศ ระดับการออมและการลงทุนของประเทศว่าสูงหรือต่ำเพียงใด ประเทศที่มีการลงทุนมากย่อมมีระดับความมั่งคั่งกว่าประเทศที่มีการลงทุนน้อยกว่าเงินลงทุนจึงเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของโลก

ลักษณะเฉพาะของเงินทุน (Characteristics of capital) มีลักษณะเฉพาะ 3 ประการด้วยกัน คือ

1. เคลื่อนย้ายได้ (Mobile) โดยการถอนจากแหล่งลงทุนหนึ่งไปยังแหล่งลงทุนอื่น
2. ไวต่อสิ่งแวดล้อม (Sensitive) กล่าวคือ เมื่อมีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้น ก็จะมีผลกระทบต่อ การตัดสินใจเคลื่อนย้ายเงินลงทุนของนักลงทุน
3. เป็นทรัพยากรที่ขาดแคลน (Scarc) หมายถึง ประเทศต้องการเงินลงทุน ในขณะที่จำนวนเงินลงทุนมีจำนวนจำกัดเงินลงทุนจะโยกย้ายจากแหล่งลงทุนที่หนึ่งให้อัตราผลตอบแทนต่ำกว่าหรือ มีความเสี่ยงสูงกว่าไปยังแหล่งลงทุนที่มีความมั่นคงและมีโอกาสในการทำกำไรมากกว่า หรือมีระดับความเสี่ยงต่ำกว่าเสมอ แหล่งลงทุนที่เป็นที่ชื่นชอบของนักลงทุน และเป็นแหล่งที่เงินลงทุน มักจะเคลื่อนย้ายไปสู่ ได้แก่ แหล่งลงทุนในประเทศที่มีความเสี่ยงต่ำ (Country risk) เช่น ประเทศที่มีแนวโน้มทางเศรษฐกิจดี มีรัฐบาลที่มีเสถียรภาพทางการเมือง กิจกรรมทางเศรษฐกิจ (Economic activities) ไม่ถูกทางการควบคุมจนเกินควร (Over-regulated) จนขาดความยืดหยุ่น มีบรรยากาศที่เอื้อต่อการลงทุน และสำคัญที่สุด คือ มีโอกาสในการทำกำไรจากการลงทุน และมีเครื่องมือเพื่อช่วยบริหารความเสี่ยงได้ครบถ้วน

3. ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดจุดมุ่งหมายของผู้ลงทุน (เพชรี ชุมทรัพย์, 2544, หน้า 4-5)

3.1 อายุของผู้ลงทุน (The age of the investor) ผู้ลงทุนที่มีอายุน้อยหรือระหว่าง 25-40 ปี มักจะกล้าเสี่ยงและสนใจลงทุนในหลักทรัพย์ที่ก่อให้เกิดความงอกเงยแก่เงินลงทุน แต่ผู้ลงทุนที่มีอายุระหว่าง 40-50 ปี อาจสนใจลงทุนในหลักทรัพย์ที่ให้รายได้ประจำ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากภาระทางครอบครัวและผู้ลงทุนที่มีอายุมากกว่า 60 ปี ยิ่งพอใจลงทุนในหลักทรัพย์ที่ให้รายได้แน่นอน

3.2 การมีครอบครัวและความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัว (Marital status and family

responsibilities) ผู้ลงทุนที่มีครอบครัวแล้วต้องรับผิดชอบต่อความเป็นอยู่ของครอบครัวต้องให้การศึกษากับบุตร ทำให้เขาเกิดความจำเป็นที่จะต้องลงทุนในหลักทรัพย์ที่มั่นคงและให้รายได้แน่นอน ส่วนคนโสดไม่มีภาระผูกพันย่อมลงทุนในหลักทรัพย์ที่มีความเสี่ยงได้

3.3 สุขภาพของผู้ลงทุน (The health of the investor) ปัญหาเรื่องสุขภาพของผู้ลงทุนมีผลต่อการกำหนดนโยบายลงทุนของผู้ลงทุน โดยผู้ลงทุนที่มีสุขภาพไม่สมบูรณ์ย่อมต้องการรายได้ที่เกิดขึ้น ในปัจจุบัน (Current income) มากกว่าหวังผลประโยชน์ที่จะเกิดในอนาคต

3.4 นิสัยส่วนตัวของผู้ลงทุน (Personal habit) ผู้ลงทุนที่มีนิสัยตระหนี่อาจไม่มีความจำเป็นต้องใช้รายได้ที่ได้รับจากการลงทุนในหลักทรัพย์ เขาอาจลงทุนในหลักทรัพย์ของธุรกิจที่มีการขยายตัวในอนาคตก็ได้ ในทางตรงกันข้ามผู้ลงทุนที่ใช้จ่ายฟุ่มเฟือยย่อมต้องการได้รายได้ที่แน่นอนเพื่อมาจุนเจือรายจ่ายที่เกิดขึ้น

3.5 ความสมัครใจในการลงทุน (Willingness to accept risk of investment) ผู้ลงทุนบางคนอาจต้องการลงทุนในหลักทรัพย์ที่มีความเสี่ยง ความเสี่ยงในที่นี้มีหลายลักษณะด้วยกัน เช่น ความเสี่ยงในธุรกิจ ความเสี่ยงในตลาด ความเสี่ยงในอัตราดอกเบี้ย และความเสี่ยงในอำนาจซื้อ เป็นต้น ผู้ลงทุนในลักษณะนี้ได้เตรียมตัวเตรียมใจที่จะเผชิญกับความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตแล้ว

3.6 ความจำเป็นของผู้ลงทุน (Investor's needs) ความจำเป็นของผู้ลงทุนอาจแตกต่างกัน บางคนอาจมีความจำเป็นทางการเงิน บางคนอาจมีความจำเป็นในแง่ของความรู้สึกรู้สึกและจิตใจแน่นอนที่สุดสิ่งสำคัญที่เร่งเร้าให้เกิดการลงทุนก็คือตัวกำไร ซึ่งอาจเก็บสะสมไว้เพื่อใช้ในยามชราเพื่อการศึกษาหรือเพื่อปรับฐานะการครองชีพของตนเองให้ดีขึ้น

4. เป้าหมายสุดท้ายในการลงทุนของผู้ลงทุน ผู้ลงทุนมักจะมีเป้าหมายสุดท้ายในการลงทุนไว้ว่า พยายามลงทุนในหลักทรัพย์ที่อัตราผลตอบแทนจากการลงทุนให้ความพอใจแก่เขามากที่สุด ณ ระดับความเสี่ยงนั้น ๆ

5. ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดมูลค่าเงินลงทุนในหลักทรัพย์ (เพชรี ชุมทรัพย์, 2544, หน้า 290-296)

5.1 ความสามารถในการหากำไรจากเงินลงทุน คำว่า เงินลงทุน ในที่นี้หมายถึงเงินที่นำมาลงทุนในสินทรัพย์ต่าง ๆ เพื่อประกอบธุรกิจ สินทรัพย์เหล่านี้ประกอบด้วยที่ดิน อาคาร เครื่องจักร สินค้าคงเหลือ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า ฯลฯ กิจกรรมต่าง ๆ ลงทุนในสินทรัพย์เหล่านี้เพื่อมุ่งหวังกำไร กิจกรรมที่มีเงินทุนพร้อมมีการบริหารงานที่ดี มีการค้นคว้าสิ่งใหม่ ๆ และสามารถใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างเต็มที่แล้ว กิจกรรมนั้นย่อมมีโอกาสทำกำไรได้มาก โอกาสในการจ่ายดอกเบี้ยแก่เจ้าของเงินให้กู้ และจ่ายเงินปันผลให้แก่เจ้าของทุนหรือผู้ถือหุ้นมีมาก ส่งผลให้ทั้งราคาหุ้นกู้และ

ราคาหุ้นสามัญของกิจการนั้นสูงขึ้น ในทางตรงกันข้าม ถ้ากิจการนั้นมีกำลังเงินทุนน้อย ไม่มีการค้นคิดสิ่งใหม่ ๆ และมีคู่แข่งจำนวนมาก โอกาสในการทำกำไรของกิจการลักษณะนี้ย่อมยาก และอาจประสบผลขาดทุนในที่สุด ความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยแก่เจ้าหนี้เงินกู้ และโอกาสในการจ่ายเงินปันผลให้แก่ผู้ถือหุ้นจะน้อยลง ราคาหุ้นจะถูกกระทบกระเทือน สิ่งที่เกิดในหัวข้อนี้เพื่อชี้ให้เห็นถึงดอกเบี้ยจ่ายที่ดี และเงินปันผลที่ธุรกิจจ่ายให้แก่เจ้าของเงินทุนนั้น มาจากความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจนั้น ซึ่งเกิดจากการดำเนินงานของธุรกิจโดยตรง

5.2 อัตราดอกเบี้ยและอัตราผลตอบแทนจากหุ้นสามัญ เมื่อผู้ลงทุนมีเงินสดอยู่ในมือ เขาสามารถนำเงินไปซื้อหุ้นสามัญหรือหุ้นกู้ของธุรกิจได้ นอกจากนี้ถ้าต้องการเงินทุนระยะสั้น เขาอาจลงทุนในตัวสัญญาใช้เงินของธุรกิจที่ต้องการเงินทุน สำหรับการลงทุนในหุ้นของธุรกิจถือได้ว่า เป็นการลงทุนโดยผู้ลงทุนไม่ต้องประกอบธุรกิจด้วยตัวเองแต่ลงทุนซื้อหุ้นของกิจการอื่น และได้รับเงินปันผลเป็นผลตอบแทนจากการลงทุนเงินปันผลที่ธุรกิจจ่ายให้อาจไม่ใช้กำไรที่ธุรกิจหาได้ทั้งหมด โดยปกติแล้ว ธุรกิจจะจ่ายเงินปันผลในอัตรา (Payout ratio) ประมาณ 60% ของกำไรของกิจการนั้น กำไรส่วนที่เหลืออาจนำไปลงทุนต่อไป ซึ่งเป็นที่คาดหมายในปีต่อ ๆ ไปของกิจการนั้นจะเพิ่มขึ้น และเงินปันผลที่กิจการนั้นจ่ายในปีต่อ ๆ ไปจะเพิ่มขึ้นด้วย หรือถ้าผู้ลงทุนนำหุ้นนั้นออกขาย อาจขายได้ราคาสูงกว่าที่ลงทุนซื้อเข้ามา ทำให้เกิดกำไรจากการขายหุ้น (Capital gain) ซึ่งมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงในอัตราผลตอบแทน (Yield) ที่ผู้ลงทุนได้จากการลงทุนในหุ้นสามัญนั้น ส่วนการลงทุนในหุ้นกู้หรือพันธบัตร ผู้ลงทุนจะได้ดอกเบี้ยตามอัตราที่กำหนด และตามเวลาที่กำหนดตลอดอายุของพันธบัตรนั้น นอกจากนี้เมื่อครบกำหนดไถ่ถอน ผู้ถือพันธบัตรจะได้รับเงินต้นคืนอีกด้วย

5.3 ความสำคัญของสถาบันการเงินและประเพณีที่ถือปฏิบัติ เป็นการศึกษาถึงบทบาทของสถาบันการเงินที่มีต่อตลาดหลักทรัพย์มีผลต่อราคาหุ้นในตลาด เนื่องจากเงินลงทุนในตลาดหลักทรัพย์เป็นจำนวนมากมาจากสถาบันการเงินต่าง ๆ เช่น บริษัทประกันชีวิต ธนาคาร บริษัทเงินทุน ฯลฯ สถาบันเหล่านี้เป็นแหล่งสำคัญที่สุดที่จะแจกแจงเงินออมจากประชาชนไปสู่การลงทุนในรูปแบบต่าง ๆ อาจลงทุนในหุ้นกู้ พันธบัตร หุ้นของธุรกิจ หรือสินทรัพย์อย่างอื่น ทั้งนี้จะต้องอยู่ภายใต้ข้อบังคับของกฎหมายและประเพณีที่ถือปฏิบัติมา ดังนั้น การเปลี่ยนแปลงของสถาบันการเงินแต่ละแห่งจึงค่อยเป็นค่อยไป การลงทุนของสถาบันการเงิน

ในรูปของเงินให้กู้หรือหุ้น นอกจากจะขึ้นกับข้อบังคับของกฎหมายและประเพณีที่ถือปฏิบัติแล้ว ยังขึ้นอยู่กับประเภทของเงินออม ผู้ลงทุนนำเงินไปฝากธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงินอื่นก็เพื่อความปลอดภัยและความสะดวกสบายที่จะเบิกใช้ได้ทันที แต่ถ้ามองให้ลึกซึ้งแล้ว การที่ผู้ออมส่วนใหญ่ นำเงินไปฝากก็ต้องการใช้บริการ ต้องการรายได้ และความได้เปรียบในด้าน

ภาษี นอกจากนี้อาจเนื่องมาจากความพยายามในการขายบริการของสถาบันการเงินเหล่านี้ มากกว่าที่จะเป็นเหตุผู้ลงทุนมีนโยบายการลงทุนเฉพาะอย่าง ด้วยเหตุนี้ข้อบังคับของกฎหมายและประเพณีที่ถือปฏิบัติของสถาบันการเงินและบริการที่สถาบันการเงินให้กับลูกค้า เป็นสิ่งสำคัญที่จะก่อให้เกิดความต้องการเงินลงทุนในประเภทต่าง ๆ และความต้องการนี้จะมีผลต่อราคาและส่งผลถึงอัตราผลตอบแทนของเงินลงทุนอีกด้วย

5.4 นโยบายการเงินและการคลัง เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดภาวะเศรษฐกิจในลักษณะต่าง ๆ เช่น เศรษฐกิจรุ่งเรือง เศรษฐกิจตกต่ำ นอกจากนี้ยังมีผลต่ออัตราดอกเบี้ย ซึ่งมีผลกระทบต่อการลงทุนของอุตสาหกรรมในอนาคต รัฐบาลใช้นโยบายการเงินและการคลังเป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหาเศรษฐกิจ ใช้นโยบายการเงินโดยผ่านธนาคารกลางหรือธนาคารชาติ นโยบายการเงินนั้นได้แก่ ซื้อหรือขายหลักทรัพย์รัฐบาลและเครื่องมือเครดิตอื่น ๆ ในตลาดการเงิน การให้ธนาคารพาณิชย์ยืมเงิน โดยคิดส่วนลดในกรณีที่มีสำรองเงินสดไม่เพียงพอ และการเปลี่ยนแปลงเงินสำรองตามกฎหมาย นอกจากนี้รัฐบาลใช้นโยบายการคลังในด้านภาษีและงบประมาณของประเทศการใช้นโยบายการเงินและการคลังของรัฐบาลจะมีผลกระทบต่อการลงทุนหลายด้านด้วยกัน ในที่นี้จะกล่าวเฉพาะที่สำคัญมีอยู่ 4 อย่าง คือ

5.4.1 การใช้นโยบายการเงินของรัฐบาลทำให้ปริมาณเงินให้กู้ของธนาคารพาณิชย์เปลี่ยนแปลงซึ่งจะมีผลต่ออัตราดอกเบี้ยระยะสั้น และอาจกระทบต่อราคาของหุ้นอีกด้วย

5.4.2 การซื้อหรือการขายพันธบัตรรัฐบาลจะกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในราคาของพันธบัตรที่มีคุณภาพสูง การซื้อขายพันธบัตรจำนวนมาก ๆ จะทำให้ราคาของพันธบัตรนั้นสูง และอัตราผลตอบแทนจะต่ำ ในทางตรงกันข้าม ถ้าผลจากการใช้นโยบายการเงินของรัฐบาลเป็นเหตุให้ราคาพันธบัตรต่ำลงแล้ว ราคาพันธบัตรธุรกิจจะต่ำด้วย และอัตราผลตอบแทนของพันธบัตรลงทุนทุกชนิดจะสูงขึ้น

5.4.3 การควบคุมการใช้เครดิตในตลาดหุ้น ธนาคารจะกำหนดอัตราร้อยละของมูลค่าซึ่งธนาคารพาณิชย์จะให้ลูกค้า โดยมิวัตถุประสงค์เพื่อไปซื้อหลักทรัพย์ นอกจากนี้ธนาคารยังเข้าควบคุมการให้เครดิตในตลาดหุ้น โดยการกำหนดอัตราเงินสดที่ต้องชำระค่าหุ้นในขณะนั้น ส่วนที่ยังไม่ชำระให้เป็นการให้เครดิต (Margin) ถ้าธนาคารกำหนดเครดิตไว้สูง เช่น 80% หมายความว่าผู้ซื้อจะต้องจ่ายเงินสดในขณะที่ซื้อร้อยละ 80 บาท ส่วนที่เหลือ 20 บาท เป็นการซื้อโดยยืมเงินจากโบรกเกอร์ การกำหนด Margin ไว้สูงเท่ากับเป็นการลดการให้เครดิตในตลาดหุ้น ทำให้ความสามารถในการซื้อหุ้นลดลงด้วย

5.4.4 ธนาคารกลางอาจใช้วิธีชักนำผู้ลงทุนด้วยเหตุผล ธนาคารกลางอาจใช้วิธีผูกกับทางธนาคารพาณิชย์โดยตรง เน้นถึงเรื่องภาวะเศรษฐกิจ นโยบายการให้เครดิต และการ

ปฏิบัติงานของธนาคารพาณิชย์ ธนาคารกลางมีอิทธิพลเหนือธนาคารพาณิชย์และตลาดหุ้นอย่างมาก ทั้งนี้เนื่องจากธนาคารกลางมีอิทธิพลต่อเศรษฐกิจของประเทศ เป็นผู้กำหนดอัตราดอกเบี้ย ปริมาณงาน ระดับการเคลื่อนไหวของธุรกิจโดยทั่วไป และแนวโน้มของระดับราคาโดยทั่วไปด้วย จึงกล่าวสรุปได้ว่า นโยบายการเงินและการคลังมีส่วนกระทบต่อการวางแผนของผู้ลงทุน ซึ่งเกี่ยวกับอัตราผลตอบแทน ราคาซื้อขาย การเพิ่มของมูลค่า อำนาจซื้อหลักทรัพย์ แม้กระทั่งราคาช่วงสั้น ๆ ก็มีส่วนถูกกระทบ ด้วยเหตุนี้ผู้ลงทุนจึงต้องพยายามปรับแผนงานที่ได้ทำไว้ให้เข้ากับสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เหล่านี้

5.5 อุปสงค์และอุปทาน การเปลี่ยนแปลงนโยบายการลงทุนหรือความพอใจของผู้ลงทุนแต่ละคนก็มีบทบาทต่อการเปลี่ยนแปลงของราคาและอัตราผลตอบแทนเช่นเดียวกัน ทางด้านความต้องการของหลักทรัพย์นั้น พอสรุปได้ว่าเกิดจาก

5.5.1 เงินออมใหม่ที่เกิดจากการขยายเครดิต

5.5.2 ความเชื่อมั่นของผู้ลงทุนที่มีต่อหลักทรัพย์นั้น ๆ

5.5.3 ข้อจำกัดในเรื่องภาษี เป็นต้นว่า รายได้ที่ผู้ลงทุนได้รับจากดอกเบี้ย พันธบัตร รัฐบาลได้รับการยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีเงินได้ ส่วนเงินปันผลที่ได้รับจากธุรกิจต่าง ๆ ต้องเสียภาษีถึง 2 ต่อคือนอกจากธุรกิจนั้นจะเสียภาษีเงินได้จากกำไรสุทธิไปครั้งหนึ่งแล้ว เมื่อกำไรถูกนำมาจ่ายเป็นเงินปันผล ผู้ลงทุนจะต้องนำมาคำนวณเสียภาษีเงินได้อีกครั้งหนึ่ง

5.5.4 การเปลี่ยนแปลงในนิสัยการลงทุนของผู้ลงทุน

นอกจากปัจจัยต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว นโยบายของรัฐบาลที่จะกระจายรายได้ประชาชาติใหม่ เพื่อให้เป็นธรรม โดยจัดเก็บภาษีในอัตราก้าวหน้าซึ่งเป็นอัตราสูงมาก ทำให้เงินออมของผู้ลงทุนกลุ่มนั้นเปลี่ยนแปลงไป ส่วนทางด้านปริมาณหลักทรัพย์ประกอบด้วยหลักทรัพย์เดิมที่ซื้อขายกันอยู่แล้วและหลักทรัพย์ที่ออกใหม่ เมื่ออุปสงค์และอุปทานของหลักทรัพย์ไม่ได้ดุล จะทำให้ราคาของหลักทรัพย์นั้นสูงขึ้นหรือต่ำลงแล้วแต่กรณี

3.4 ทฤษฎีการตัดสินใจ

การตัดสินใจเป็นการตกลงเลือกเอาทางที่ดีที่สุดจากทางเลือกตั้งแต่สองทางขึ้นไปซึ่งเป็นทางเลือกที่ถูกต้องตามเหตุผลและได้ผลตามเป้าหมายมากที่สุด

ไซมอน (นภากาศ หอมอ่อน. 2545 : 13 ; อ้างอิงจาก Simon. 1971. **The New Science of Management Decision**) กล่าวว่า “กระบวนการบริหารคือ กระบวนการของการตัดสินใจ” ไซมอน ถือว่าการตัดสินใจเป็นหัวใจของการบริหาร และเป็นหน้าที่และบทบาทสำคัญของผู้บริหาร ยิ่งตำแหน่งสูงเท่าใด การตัดสินใจก็จะมีมากขึ้นตามไปด้วย กระบวนการตัดสินใจสามารถจำแนกเป็น 6 ขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดปัญหา คือ การกำหนดปัญหา ผู้บริการต้องเข้าใจปัญหาการวิเคราะห์สถานการณ์ เป็นต้น
2. ค้นหาทางเลือก คือ การพัฒนาทางเลือก มีทางเลือกเพื่อการปฏิบัติการค้าเป็นเพียงวิธีเดียวในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
3. การประเมินทางเลือก คือ การประเมินเพื่อเลือกทางเลือกที่จะบรรลุเป้าหมายได้ดีที่สุด
4. ทำการตัดสินใจ เมื่อมีหลายทางเลือกผู้บริหารสามารถใช้หลัก ประการ ได้แก่ ประสิทธิภาพ การทดลอง การวิจัยและการวิเคราะห์
5. การปฏิบัติการตามการตัดสินใจ คือ จะต้องให้บุคคลที่เกี่ยวข้องนั้นอยู่ในกระบวนการตัดสินใจ เมื่อทางเลือกมีการพัฒนาและการประเมินผลพนักงานจะถือว่ามีส่วนร่วมในการตัดสินใจนั้น
6. การประเมินผลลัพธ์และการป้อนกลับเป็นขั้นตอนสุดท้ายของการตัดสินใจ เป็นการประเมินผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติตามการตัดสินใจและค้นหาการป้อนกลับเกี่ยวกับการตัดสินใจ

สรุปได้ว่า จากทฤษฎีเกี่ยวกับกาตัดสินใจ ลักษณะบุคลิกภาพบางประการของบุคลิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจที่กล่าวไว้ข้างต้น เช่น การเสี่ยง ทศนคติต่อความสำเร็จและความล้มเหลว การลำเอียงส่วนบุคคล ความเด็ดเดี่ยว ประสิทธิภาพ การรู้ตามความรู้สึก การแสวงหาคำแนะนำ สามารถนำมาปรับใช้ในการตัดสินใจเลือกเข้ามาลงทุนยังต่างประเทศ จะเห็นได้ว่าการตัดสินใจเป็นการเลือกของบุคคลซึ่งขึ้นอยู่กับลักษณะเฉพาะตัวของผู้ตัดสินใจเองโดยอาศัยประสิทธิภาพ การเรียนรู้ ค่านิยม ลักษณะนิสัย การตัดสินใจเข้ามาลงทุนยังต่างประเทศก็เช่นกัน จะต้องเป็นการตัดสินใจเลือกลงทุนเพียงแห่งเดียว จากทางเลือกหลายๆ ทาง การตัดสินใจในครั้งนี้จะต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่างมาประกอบการพิจารณาใจการเลือกเพื่อให้สามารถตัดสินใจเข้ามาลงทุนในที่ที่ดีที่สุดสำหรับตนเอง

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่องการค้าและการลงทุน ไทย-เวียดนาม ได้ทบทวนการศึกษาค้นคว้าในอดีตของผู้วิจัย ที่ได้ศึกษาไว้แล้วในอดีตดังนี้

ดำรงค์ กฤษณามระ (2523, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาบทบาทของประเทศไทยในการประสานเศรษฐกิจระหว่างสุวรรณภูมิกับอาเซียน โดยนำทฤษฎีการประสานเศรษฐกิจในทางเศรษฐศาสตร์และบทเรียนจากประสบการณ์ของกลุ่มประเทศต่างๆ มาประยุกต์ใช้กับกลุ่มประเทศสุวรรณภูมิและ

อาเซียน และใช้ข้อมูล ภูมิศาสตร์ เศรษฐกิจ สถิติ การเมือง สังคม ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ และประวัติศาสตร์ระยะใกล้ วิเคราะห์ร่วมกับข้อเท็จจริง ผลการศึกษาสรุปได้ว่า จากภาวะเศรษฐกิจโลกในปัจจุบันที่มีการรวมกลุ่มทางการค้า และกีดกันประเทศนอกกลุ่มมากขึ้น จำเป็นต้องมีการปรับตัวให้เข้ากับภาวะการณั้ัน โดยการประสานเศรษฐกิจระหว่างอาเซียนกับสุวรรณภูมิเข้าด้วยกัน อันจะทำให้เกิดกลุ่มเศรษฐกิจใหญ่ที่สุดในโลก มีพื้นที่ถึง 4.50 ล้านตารางกิโลเมตร และมีประชากรกว่า 430 ล้านคน เป็นการเชื่อมต่อระบบเศรษฐกิจ สมรรถภาพการผลิตเทคโนโลยี ความสามารถในการบริหารจัดการและการตลาด ของไทยและสมาชิกอาเซียนอื่นๆ เข้ากับทรัพยากรธรรมชาติ และกำลังคนจำนวนมากมหาศาลของประเทศสุวรรณภูมิ ทั้งนี้เห็นว่าไทยอยู่ในฐานะอันเหมาะสมทุกประการ ไม่ว่าจะพิจารณาจากด้านที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ความใกล้ชิดทางด้านสังคม ภาษา ศาสนา และวัฒนธรรม กับกลุ่มสุวรรณภูมิ

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2536, บทคัดย่อ) ศึกษาโอกาสการลงทุนในอินโดจีน โดยวิเคราะห์ถึงศักยภาพใหม่ทางเศรษฐกิจ และธุรกิจในภูมิภาคอินโดจีน ภายหลังจากเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและเศรษฐกิจทั้งภายนอกและภายใน เช่น การเปลี่ยนแปลงนโยบายของยุโรปตะวันออกที่ทำให้ความช่วยเหลือต่างๆ และการค้าลดลง การเปลี่ยนแปลงนโยบายเศรษฐกิจใหม่ของภูมิภาค ที่สำคัญคือการส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศเพื่อนำเงินทุนและเทคโนโลยี ความรู้ความชำนาญเข้าสู่ประเทศ ซึ่งนับตั้งแต่ปลายช่วง พ.ศ. 2523 จนถึงสิ้น พ.ศ. 2535 ได้มีการอนุมัติการลงทุนไปแล้ว รวมเป็นมูลค่าประมาณ 5.30 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ ผลการศึกษาพบว่า ภายหลังจากเปลี่ยนแปลงดังกล่าว มีผลในทางที่ดีต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในภูมิภาคการค้าที่มีการขยายตัวมากขึ้น อัตราเงินเฟ้อที่สูงมากๆ ก็ค่อยๆ ลดลง เศรษฐกิจปรับตัวดีขึ้น โดยสรุปว่าสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ก่อนข้างไปในทางที่ดี แต่กัมพูชาตามสถิติแสดงให้เห็นภาพว่าค่อนข้างสดใสน้อยกว่า เพราะความไม่มั่นคงทางการเมืองเป็นตัวเหนี่ยวรั้งเอาไว้ สำหรับสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม เศรษฐกิจมีท่าทีว่าจะก้าวไปข้างหน้า อย่างไรก็ตาม การทำธุรกิจในอินโดจีน ยังสร้างความกังวลใจให้นักลงทุนต่างชาติ เช่น ความสับสนในด้านนโยบายการลงทุน กฎหมาย และกฎระเบียบต่างๆ ของแต่ละประเทศ ความล่าช้าของระบบราชการเจรจาตกลงธุรกิจที่เหมาะสม ความเสี่ยงในการส่งผลกำไรกลับประเทศ และข้อกำหนดทางด้าน โครงสร้างพื้นฐาน เป็นต้น

กรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ (2537, บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องลู่ทางขยายการค้า และการลงทุนของไทยกับประเทศกัมพูชา สหภาพพม่า สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม เป็นการศึกษาถึงศักยภาพด้านการค้า และการลงทุนไปยังประเทศเหล่านี้

เนื่องจากเป็นตลาดใหม่ยังมีช่องทางด้านอุปสงค์ และอุปทานที่จะเป็นแหล่งนำเข้าและส่งออกของประเทศไทยได้เป็นอย่างดี

ศูนย์เศรษฐกิจระหว่างประเทศ คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2537, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ความเป็นไปได้และประโยชน์ของการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชีย โดยแบ่งการศึกษาออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

1. ศึกษาวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลง และการพัฒนาในภูมิภาคที่สำคัญ แสดงสถานะ และภาพรวมของความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ และการเมืองของภูมิภาคเอเชีย กรอบรวมทางเศรษฐกิจที่ทำให้ภูมิภาคเอเชียเน้นภูมิภาคนิยมแบบเปิด (Open regionalism) และปัจจัยทางการเมืองที่สำคัญๆ ที่จะมีผลกระทบต่อกรรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในอนาคต

2. ศึกษาวิเคราะห์การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจของภูมิภาค (Regionalism) ว่ามีความเหมาะสมในเชิงเศรษฐศาสตร์มากน้อยเพียงใด โดยพิจารณาความเป็นไปได้ของลักษณะการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในภูมิภาคอื่นๆ ที่สำคัญ เช่น สหภาพยุโรป และเขตการค้าเสรีอเมริกาเหนือ ตลอดจนผลการเจรจาการค้าพหุภาคีรอบอุรุกวัย ซึ่งนับเป็นปัจจัยภายนอกที่สำคัญ

3. การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชีย โดยศึกษาขอบเขตและหัวข้อที่สำคัญ สาระประกอบ สาระเฉพาะด้านและสาระของการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ ปัจจัยสนับสนุน ปัญหาและอุปสรรค ตลอดจนผลกระทบ

4. ศึกษาทำที่และทางเลือกเชิงนโยบายของไทยจากการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในภูมิภาคเอเชีย และประเมินทำที่ของไทยต่อการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจนั้น โดยศึกษาถึงปัจจัยที่กำหนดความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจการค้าในภูมิภาคเอเชียนั้น ได้วิเคราะห์โครงสร้างการค้าภายในภูมิภาคเอเชีย โครงสร้างรายได้เปรียบโดยเปรียบเทียบโดยใช้ค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ (Revealed comparative advantages : RCA) โครงสร้างการส่งออกที่คล้ายกันโดยใช้ค่าดัชนีของการค้าอาศัยซึ่งกัน (Complementarily index C_{ij}) โครงสร้างการค้าสินค้าอุตสาหกรรมในภูมิภาคเอเชีย และปัจจัยที่ทำให้เกิดการค้าภายในภูมิภาคเอเชีย

ผลการศึกษาสรุปได้ว่า การดำเนินแนวนโยบายด้วยการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในระดับภูมิภาคเอเชีย ซึ่งมีไทยรวมอยู่ด้วยนั้นเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการรวมกลุ่มอาเซียนนั้น ไทยได้ดำเนินแนวนโยบายการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจภูมิภาคมานานแล้ว ปัจจุบันควรขยายความร่วมมือทางเศรษฐกิจภายในอาเซียน เช่น เขตการค้าเสรีอาเซียน (AFTA) และความร่วมมือทางเศรษฐกิจในด้านอื่นๆ เพราะอาเซียนสามารถสร้างความเชี่ยวชาญ โดยเฉพาะให้เกิดขึ้นแล้วภายในแต่ละประเทศ

เกษรา หลิมพานิช (2539, บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การค้าของไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน ได้ศึกษาโดยวิธีเชิงพรรณนา (Descriptive analysis) และวิธีเชิงปริมาณ (Quantitative analysis) ประกอบกัน ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบใน 3 กลุ่มสินค้า คือ

1.1 กลุ่มอาหาร เครื่องดื่ม และยาสูบ

1.2 กลุ่มวัตถุดิบเบื้องต้น

1.3 กลุ่มสินค้าอุตสาหกรรมขั้นพื้นฐาน โดยเฉพาะสิ่งทอมีความได้เปรียบสูงสุดใน

อาเซียน

2. ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบจากสัดส่วนตลาดส่งออก แม้ว่าไทยจะเป็นประเทศหนึ่งที่มีสัดส่วนในตลาดส่งออกโลกขยายตัวอย่างรวดเร็ว แต่ไม่ได้เป็นเครื่องยืนยันว่ามีเสถียรภาพการเปลี่ยนแปลงในสัดส่วนการตลาดของ 3 ตลาดใหญ่คือ สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และสหภาพยุโรป ซึ่งให้เห็นแนวโน้มดังนี้

1.1 เกาหลีใต้ และไต้หวันกำลังอยู่ในช่วงสูญเสียตลาดให้กับประเทศที่มีระดับการพัฒนาที่ต่ำกว่า

1.2 จีนเป็นคู่แข่งรายใหม่ที่มีอัตราการเจริญเติบโตของตลาดส่งออกสูงมาก ประเทศไทยอาจเผชิญสถานการณ์เช่นเดียวกับไต้หวัน และเกาหลีใต้ในอนาคตอันใกล้

2. สินค้าส่งออกที่นำมาศึกษาส่วนใหญ่เป็นสินค้าที่ไทยมีศักยภาพการส่งออกสูง ได้แก่

2.1 เป็นสินค้าที่ไทยผลิตเพื่อการส่งออกเป็นอันดับ 1 ของโลก โดยมีส่วนแบ่งข้าวในตลาดโลกร้อยละ 3.5 ระยะเวลาหลังไทยเริ่มประสบปัญหาการแข่งขันการส่งออกข้าวกับสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ซึ่งสามารถผลิตข้าวได้ปริมาณมากขึ้นในราคาที่ถูกลงกว่า

3.2 น้ำตาลไทยผลิตน้ำตาลส่งออกเป็นอันดับ 4 ของโลก มีส่วนแบ่งตลาดร้อยละ 10

สรุปโดยรวมว่า ไทยยังสามารถขยายตลาดไปยังประเทศเพื่อนบ้านได้ โดยเฉพาะตลาดอินโดจีน โดยการส่งออกสินค้าคุณภาพปานกลาง ที่ไทยไม่ต้องลงทุนเพิ่มมากนัก เนื่องจากประเทศเพื่อนบ้านยังมีระดับการพัฒนายังไม่มากนัก นอกจากนั้นแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในการบริโภคส่วนเพิ่ม (Marginal propensity to consume : MPC) ค่อนข้างสูง กล่าวคือ เมื่อรายได้ของประชาชนเพิ่มขึ้น แนวโน้มการบริโภคจะเพิ่มสูงขึ้นด้วย ประกอบกับยังมีพฤติกรรมการเลียนแบบการบริโภคจากประเทศที่พัฒนาแล้ว (Demonstration effect) จึงยังชักนำให้มีการนำเข้าสินค้าจากต่างประเทศมากขึ้น

พิทยา สุวคันธ์ (2549, หน้า 11-17) ได้ศึกษา การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของจีนในไทยและผลกระทบต่อความสัมพันธ์ไทย-จีน (Chinese Foreign Direct Investment in Thailand and

its Impact on Sino-Thai Relations) คือ เพื่อศึกษาการลงทุนของจีนในไทยว่ามีแรงจูงใจใดบ้างและเพื่อศึกษาปัจจัย การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของจีนในไทยว่ามีส่วนสนับสนุนการลงทุนของจีนในไทยหรือไม่ และอย่างไร รวมทั้งเพื่อศึกษาว่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของจีนในไทยส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ไทย-จีน อย่างไร การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้วิธีการวิจัยทางเอกสาร และการสัมภาษณ์ ผลการศึกษาสรุปสาระสำคัญได้ 3 ประการ คือ ประการแรก ไทยกับจีนมีความสัมพันธ์กันมายาวนานทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคมและวัฒนธรรม โดยที่ทั้งสองประเทศมีความสัมพันธ์ทางการทูตใน ค.ศ. 1975 และหลังจากนั้นก็ติดต่อกันมาเรื่อยๆ เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน ในช่วง ค.ศ. 1975-2002 จีนได้ลงทุนในไทยเป็นอันดับห้าในระดับโลกและเป็นอันดับหนึ่งในระดับภูมิภาคอาเซียน เนื่องด้วยความได้เปรียบของไทยที่มีเหนือกว่าประเทศอื่นในอาเซียน ทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม ที่มีความใกล้ชิดกันพิเศษ มีความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้น และมีการผสมกลมกลืน มากกว่าหลายประเทศในอาเซียน ทั้งนี้การลงทุนของจีนในไทยได้ถูกกำหนดด้วยยุทธศาสตร์หลายประการ เช่น ยุทธศาสตร์การก้าวออกไปลงทุนในต่างประเทศ ความร่วมมือทางเศรษฐกิจจีนกับอาเซียน และความร่วมมือในกรอบอนุ ภูมิภาคลุ่มน้ำโขง สิ่งเหล่านี้ได้เป็นแรงขับเคลื่อนที่สำคัญของจีนในการขยายการลงทุน โดยไทยเป็นประเทศที่มี ศักยภาพสูง ทั้งทางภูมิยุทธศาสตร์ ภูมิรัฐศาสตร์ และภูมิเศรษฐศาสตร์ ที่จะเป็พื้นฐานการลงทุนเพื่อเอื้ออำนวยในการ กระจายสินค้าไปยังตลาดอาเซียนและตลาดโลก ประการที่สอง การลงทุนของจีนในไทยมีอัตราการขยายตัวในช่วงหลังที่จีนเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก ค.ศ. 2001 จีนสามารถก้าวขึ้นมามีบทบาททางด้านเศรษฐกิจและการเมือง มีปริมาณเงินทุนสำรอง ระหว่างประเทศมากเป็นอันดับหนึ่งของโลก มีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง มีบริษัทข้ามชาติ จีนที่มีศักยภาพ เงินทุน เทคโนโลยี และประสบการณ์ และจีนมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนในต่างประเทศ โดยแรงจูงใจของจีนในการเข้ามาลงทุนในไทย เพื่อการแสวงหาตลาดในไทยและตลาดของอาเซียน ทรัพยากรและวัตถุดิบ เช่น ยางพารา น้ำมันและก๊าซธรรมชาติ และสินค้ารัฐพืช แหล่งที่ตั้งของไทยก็ถือว่ามีความได้เปรียบทาง ภูมิยุทธศาสตร์ของภูมิภาค นโยบายและสิทธิพิเศษที่บริษัทจีนได้รับการสนับสนุนจากไทยและประเทศสมาชิกของอาเซียน ประการที่สาม การลงทุนของจีนในไทยมีความได้เปรียบทั้งปัจจัยทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและ วัฒนธรรม เนื่องจากความสัมพันธ์ทางการเมืองระหว่างไทยกับจีนมีความใกล้ชิดกันเป็นพิเศษ เพราะผลประโยชน์ทางการเมืองและความมั่นคงในช่วงทศวรรษ 1980 ในการเป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์ ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจไทยกับจีนมีผลประโยชน์ร่วมกันในช่วงหลังทศวรรษ 1990 โดยไทยเป็นประเทศที่สนับสนุนจีนในการเข้ามามี ความสัมพันธ์กับประเทศสมาชิกของอาเซียนในการเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจ และปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมก็ คือ คนไทยเชื้อสายจีนได้ผสม

กลมกลืนในสังคมไทย และสามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างไทยกับ จีน และ ในส่วนผลกระทบการลงทุนของจีนในไทยนั้น เมื่อมีการลงทุน การเผยแพร่แบรนด์สินค้าจีน ศิลปะ จีน ภาษา และวัฒนธรรมจีน ในไทยด้วยแล้วก็คงกล่าวได้ว่าการลงทุนลักษณะข้ามชาติของจีนใน ไทยจะเพิ่มขึ้นอีกมาก ควบคู่ ไปกับการดำเนินนโยบายความสัมพันธ์ไทย-จีนที่ใกล้ชิด บนพื้นฐานที่ เอื้อประโยชน์ร่วมกันทั้งในด้านความมั่นคง การเมือง และเศรษฐกิจ

ภวิดา ปานะนนท์ (2549, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศและการพัฒนาธุรกิจไทย กรณีศึกษาอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อศึกษาว่าการลงทุนโดยตรงจาก ต่างประเทศ (Foreign Direct Investment : FDI) จะสามารถนำไปสู่การพัฒนาธุรกิจไทยได้อย่างไร โดยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 3 ระดับ คือการวิเคราะห์ระดับประเทศเพื่อวิเคราะห์ตำแหน่งทางการ ลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศและเพื่อระบุถึงอุตสาหกรรมที่มีนัยสำคัญในด้านการรับการลงทุน จากต่างประเทศ ระดับที่สองเป็นการวิเคราะห์ในระดับอุตสาหกรรมโดยเลือกอุตสาหกรรม อิเล็กทรอนิกส์เป็นอุตสาหกรรมโดยรวมอย่างไรและในระดับที่สามเป็นการวิเคราะห์ระดับองค์กร โดยเลือกกรณีศึกษากลุ่มไคสตาร์ซึ่งเป็นหนึ่งในบริษัทอุตสาหกรรมของไทยจำนวนไม่มากที่ สามารถรักษาดราสีนค่าของตนเองไว้ได้จนถึงปัจจุบัน เพื่อศึกษาว่ากลุ่มนี้มีการรับมือกับโลกาภิวัตน์ ของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อย่างไร

ธมลวรรณ ศรีคำ (2550, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจลงทุนใน กองทุนรวมเพื่อการเลี้ยงชีพ (RMF) ของบริษัทจัดการกองทุนปริมาเวสต์ จำกัด ผ่านการบริการจัด จำหน่ายของธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน) ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อ การตัดสินใจมาลงทุนมากที่สุดคือ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม จำแนกตามด้านต่างๆ คือ ทิศทางของ อัตราดอกเบี้ย ด้านภาวะเศรษฐกิจ เสถียรภาพของตลาดการเงินในประเทศ อัตราเงินเฟ้อ และภาวะ ทางการเมือง

พิพรรณ อินทรศัพท์ (2553, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาโอกาสและแนวทางในการขยายการค้า กับประเทศเพื่อนบ้าน ด้วยวิธีการในเชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) ด้วยการอธิบายประกอบ ตัวเลขสถิติ โดยกล่าวถึงข้อมูล ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับศักยภาพ สถานภาพ และแนวโน้มการ เปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจการลงทุน และการค้าระหว่างประเทศของประเทศเพื่อนบ้าน เน้น ความสัมพันธ์ทางการค้า วิถีทางและรูปแบบ ตลอดจนข้อจำกัดในการทำการค้าระหว่างประเทศ เพื่อนบ้าน กับประเทศไทยในปัจจุบัน และ โอกาสที่จะขยายการค้าต่อไปภายหน้าในเชิงวิเคราะห์ ผลการศึกษาได้ข้อสรุปดังนี้

1. รัฐบาลจะต้องทำหน้าที่สนับสนุนชักจูง และสร้างความมั่นใจแก่ภาคเอกชนในการ เข้าสู่ตลาดประเทศเพื่อนบ้านเหล่านี้ โดยสร้างสัมพันธ์ใกล้ชิดกับผู้บริหารระดับสูง

2. การค้า และการร่วมลงทุนกับประเทศเพื่อนบ้าน เหล่านี้มีอัตราความเสี่ยงค่อนข้างสูง ด้วยความขาดเสถียรภาพ ด้านการเมืองและไร้เสถียรภาพของเงินตราและความขาดแคลนของเงินตราต่างประเทศ ความคืบหน้าพัฒนาในระบบการเงินและโครงสร้างภาษีที่ล่าช้า

นอกจากนี้ได้เสนอข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการปรับปรุงความสัมพันธ์ และเสริมสร้างความเข้าใจอันดีกับประเทศเพื่อนบ้าน โดยใช้ความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการค้า เป็นแกนนำแทนการค้าเงินงานทางการเมือง และการทหาร ใช้ความจริงใจในการลดระดับความขัดแย้งทางการเมือง และภัยคุกคามที่มีต่อประเทศไทย เน้นการบูรณะและการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศตนที่ทรุดหนักจากภัยสงคราม พร้อมกับที่ไทยมุ่งมั่นที่จะปลดปล่อยข้อจำกัดและปรับเปลี่ยนมาตรการควบคุมอย่างเข้มงวด มาใช้มาตรการส่งเสริมการค้าแทน

เกษราภรณ์ สุดตาพงศ์, บุญยทริกา ใจกระจ่าง และ เขียวศักดิ์ ชูชีพ (2553, บทคัดย่อ) ได้ศึกษา ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อทางเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมการผลิต ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ผลการวิจัยพบว่า ผู้ประกอบการต้องการขยายธุรกิจเดิมของตน และต้องการปัจจัยที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนทางภาครัฐ คือ สิทธิประโยชน์ทางภาษี นอกจากนี้ปัจจัยด้านยุทธศาสตร์จังหวัดสุราษฎร์ธานี ยังเป็นแรงจูงใจให้ผู้ประกอบการภาคการผลิตเลือกทำเลที่ตั้งในการดำเนินธุรกิจในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

การศึกษาลำดับความสำคัญของปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ผลจากการศึกษาพบว่า ปัจจัยภายนอกได้แก่ ปัจจัยด้านวัตถุดิบ พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่คำนึงถึง ปริมาณวัตถุดิบที่เพียงพอเป็นอันดับแรก ปัจจัยความสามารถด้านแรงงาน พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่คำนึงถึงความสามารถในการจัดหาแรงงาน เป็นอันดับแรก ปัจจัยการสนับสนุนจากภาครัฐ พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่คำนึงถึง ความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์จังหวัด เป็นอันดับแรก และปัจจัยด้านโครงสร้างพื้นฐาน พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่คำนึงถึง โครงสร้างด้านสาธารณูปโภคเป็นอันดับแรก นอกจากนี้ปัจจัยภายในที่มีลำดับความสำคัญต่อการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการ พบว่า ต้องการสร้างความสามารถในการขยายธุรกิจเดิมเป็นอันดับแรก

การศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการระหว่างผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตที่ได้รับและไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยทั้งภายในและภายนอกที่มีต่อการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการระหว่างสองประเภทที่มีเหมือนกัน คือ ความคุ้มค่าด้านต้นทุน การสร้างโอกาสในการขยายธุรกิจและขนาดกิจการ ทศนคติต่อสังคม โครงสร้างพื้นฐาน

และยุทธศาสตร์จังหวัด แต่มีปัจจัยที่ผู้ประกอบการทั้งสองประเภทมีมุมมองแตกต่างกัน คือ ความคุ้มค่าของต้นทุนส่วนของความพอเพียงของวัตถุดิบ

หลี่ เหวิน เหลียง (2555, บทคัดย่อ) ได้ศึกษา โอกาสในการส่งเสริมการลงทุนของจีนในไทยอย่างยั่งยืนวิเคราะห์จากมิติวัฒนธรรม ผลการวิจัยพบว่า 1) คนจีนมีความรู้ ความเข้าใจและความเชื่อมั่นในโอกาสของการลงทุนของจีนในไทย การลงทุนของจีนในไทยเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่องในปี ค.ศ. 2011 จีนเป็นแหล่งลงทุนมากเป็นอันดับสองของไทยรองจากญี่ปุ่นเท่านั้น และมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นความเชื่อค่านิยมและแบบแผนพฤติกรรม มีผลต่อปัจจัย ทางเศรษฐกิจ การเมือง และการสนับสนุนของหน่วยงานต่างๆ ซึ่งส่งผลต่อโอกาสในการส่งเสริมการลงทุนของนักธุรกิจจีนในไทย คนไทยมีน้ำใจเปิดใจกว้างยอมรับสิ่งเปลี่ยนแปลงจากภายนอก มีความคิดก้าวหน้าสร้างสรรค์ หน่วยงานของรัฐและสมาคมก็ให้การสนับสนุน ส่งเสริมนักธุรกิจจีนเห็นว่าในภูมิภาคนี้หลายๆ ประเทศมีปัญหาคอร์รัปชัน แต่ประเทศไทยค่อนข้าง มีความโปร่งใสในการดำเนินการ หน่วยงานรัฐทางงานมีประสิทธิภาพ การเมืองมีความเป็น ประชาธิปไตยสูง กฎหมายกฎระเบียบของประเทศไทยมีความชัดเจน ไม่ซ้ำซ้อน ข้อตกลงระหว่าง ประเทศก็เอื้อต่อการพัฒนาความสัมพันธ์ด้านการค้าการลงทุน 2) ไทยกับจีนมีความใกล้ชิดทางภูมิศาสตร์ มีความใกล้เคียงกันทางวัฒนธรรมคนไทยโดยเฉพาะนักธุรกิจจำนวนมากอพยพมาจากจีนหรือเป็นคนไทยเชื้อสายจีน มีวัฒนธรรมจีนเป็นรากเหง้าเติบโตในสังคมไทยและได้รับการศึกษา ได้รับอิทธิพลจากตะวันตกในการบริหารงานจะใช้หลักการบริหารงานแบบจีน ผสมผสานไทยและตะวันตกนักธุรกิจพนักงานคนไทยและคนจีนปรับตัวเข้าหากันได้ง่ายการปะทะสังสรรค์ทางวัฒนธรรมมีลักษณะเป็นกลมกลืน (Accommodation) คือการที่นักธุรกิจจีนจะแสวงหาจุดร่วม สงวนจุดต่าง 3) บริษัทจีนมาลงทุนในประเทศไทยเป็นเวลานานนักยังไม่มีความพร้อมองค์กรที่ เข้มแข็งพฤติกรรมแบบแผนในการทำธุรกิจยังเป็นแบบจีนนักธุรกิจจีนยังขาดความเข้าใจและจิตสำนึกในปัญหาสิ่งแวดล้อม ความรับผิดชอบต่อสังคม เพื่อการลงทุนที่ยั่งยืน

บาลาสซา (Balassaa, 1965, Abstract) ได้ศึกษาความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ (Revealed Comparative Advantage) โดยดัชนีบทบาทการส่งออก (Export Performance Indices) และอัตราส่วนของการส่งออกต่อการนำเข้า (Export-Import Ratio) ในช่วงเวลา 2 ช่วง คือในปี ค.ศ. 1953-1955 และในปี ค.ศ. 1960-1962 โดยการศึกษาว่าประเทศต่างๆ ในโลก จะมีการจัดสรรทรัพยากรใหม่ เพื่อให้ได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ และได้นำเอาทฤษฎีของเฮคเชอร์-โอห์ลิน และคลาสสิกมาใช้ในการกำหนดรูปแบบของความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ ผลการศึกษาความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบของประเทศอุตสาหกรรมหลัก ซึ่งได้แก่ ประเทศในคลาคร่วมยุโรป สหรัฐอเมริกา แคนาดา สหราชอาณาจักร สวีเดน และญี่ปุ่น โดยอาศัยข้อมูลที่มีอยู่เกี่ยวกับบทบาทการค้าในสินค้า

อุตสาหกรรม หมวดที่ 5 ถึง 8 แบ่งตามรหัสของ Standard International Trade Classification (SITC) ยกเว้นผลิตภัณฑ์ที่เป็นโลหะบางชนิดที่ถือเป็นสินค้าขั้นปฐม ซึ่งผลที่ได้แสดงให้เห็นว่าประเทศที่มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในระดับสูงนั้น ต้นทุนมีความแตกต่างกันอย่างมากในการกำหนดบทบาทการส่งออก ซึ่งความแตกต่างของต้นทุนนั้นเกิดจากต้นทุน ของวัตถุดิบ และต้นทุนของแรงงานที่ต่ำ รวมถึงความชำนาญพิเศษในแต่ละกลุ่มของสินค้า และความแตกต่างในระดับเทคโนโลยี

ดังนั้นรูปแบบของสินค้าจะสะท้อนให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างประเทศในต้นทุนสัมพัทธ์ รวมทั้งในปัจจุบันที่ไม่ใช่ราคา โดยประเทศในตลาดร่วมยุโรปมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิตรถโดยสาร รถมอเตอร์ไซด์ เครื่องแต่งกายและเครื่องดนตรี และมีความเสียเปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิตกระดาษ อุตสาหกรรมยาง รถไฟ และอุปกรณ์ สหรัฐอเมริกามีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิตวัตถุดิบเคมีภัณฑ์ นิกเกิล ดีบุก และอากาศยานทุกชนิด และมีความเสียเปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิตรองเท้า และเครื่องปั้นดินเผา สวีเดนมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิตรถไฟ และอุปกรณ์ กระดาษและผลิตภัณฑ์จากยาง และมีความเสียเปรียบโดยเปรียบเทียบในผลิตภัณฑ์เส้นใยจากสิ่งทอ ป้าย เครื่องถ่ายภาพ และอุปกรณ์ สหราชอาณาจักรมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิตรถโดยสาร ดีบุก และทองแดง และมีความเสียเปรียบโดยเปรียบเทียบในผลิตภัณฑ์ ป้าย อัญมณี กระดาษ เส้นใย และเครื่องแต่งกาย ญี่ปุ่นมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิตรองเท้า เครื่องแต่งกาย รถโดยสาร และรถบรรทุก และมีความเสียเปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิตนิกเกิล น้ำมัน ผลิตภัณฑ์เคมีภัณฑ์และอากาศยานทุกชนิด

โยโกตะและอิมะโอกะ (Yokota and Imaoka, 1993, Abstract) ได้ศึกษาเปรียบเทียบปรากฏ (Revealed Comparative Advantage - RCA) การพึ่งพาซึ่งกันและกันในกลุ่มประเทศเอเชีย กลุ่มตลาดร่วมยุโรปและระดับโลก และได้นำทฤษฎีของเฮคเชอร์-โอห์ลิน มาใช้ศึกษาเป็นข้อมูลของสินค้าส่งออกที่แยกตามรหัสของ Standard International Trade Classification (SITC) จำนวน 176 ประเภท เป็นสินค้า อุตสาหกรรมจำนวน 101 ประเภท โดยใช้ข้อมูลปี ค.ศ. 1975 ค.ศ. 1985 ค.ศ. 1987 และ ค.ศ. 1988 ผลการศึกษาพบว่า ขนาดและระดับรายได้ของประเทศที่ส่งออกและนำเข้าเป็นปัจจัยที่กระตุ้นให้เกิดการส่งออก ผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศที่ส่งออกและนำเข้าสำหรับประเทศในเอเชียมีความสัมพันธ์น้อยกว่าเมื่อเทียบกับตลาดร่วมยุโรป ปัจจัยที่มีผลต่อการส่งออกระหว่าง 2 ประเทศ คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) และรายได้ต่อหัวของประชากร (Per capita income) ซึ่งปัจจัยเหล่านี้มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการเปลี่ยนแปลงของการส่งออก ส่วนปัจจัยด้านระยะทาง และค่าขนส่งระหว่างประเทศมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับเปลี่ยนแปลงของการส่งออก

ถาง หยั่น (2551, บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ของการลงทุนและการเพิ่มขึ้นของเศรษฐกิจของอาเซียน 5 ประเทศ กล่าวว่าปัจจุบันนี้ทั่วโลกวิเคราะห์การลงทุนในประเทศอาเซียนยังไม่ลึก งานวิจัยนี้จะกำหนดเป้าหมายเพื่อวิเคราะห์ในประเด็นนี้ได้ชัดเจน และนำจุดสำคัญอยู่ที่การลงทุนสาธารณะจะมีประโยชน์อย่างไรต่อการพัฒนา เศรษฐกิจจะระยะยาวมากขึ้น การวิจัยครั้งนี้ได้ผลว่า 5 ประเทศในอาเซียนจากการลงทุนสาธารณะ และการเติบโตทางเศรษฐกิจ ผลของการทดลองแสดงให้เห็นว่าใน 5 ประเทศในกลุ่มอาเซียน สิงคโปร์ และมาเลเซียที่กิจกรรมของรัฐบาลและที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจทางการเงินและภาษีเพื่อผลักดันภาคการลงทุนภาค เอกชน โดยรวมของระดับการลงทุนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน สิงคโปร์ ได้ใกล้เคียงกับค่าเฉลี่ยของชาติในทางตรงกันข้าม รัฐบาลที่ลงทุนในปีประเทศอาเซียนโดยตรง ในการลงทุนรวมรัฐบาลยังคงเป็นที่โดดเด่น การลงทุน และการส่งเสริมการลงทุนภาคเอกชน ผลกระทบของแรงจูงใจ ภาษีไม่ชัดเจน โดยรวมของชาติ มีแนวโน้มลดลงในระดับของการลงทุน ไม่ได้รับการกระตุ้นให้เกิดผลกระทบต่อ การเติบโตทางเศรษฐกิจ 5 ประเทศ การลงทุนสาธารณะในอาเซียน การศึกษาและการเติบโตทางเศรษฐกิจในประเทศจีน แสดงให้เห็นว่าห้าประเทศ อาเซียน การลงทุน การศึกษา ทางการเงินและการเติบโตทางเศรษฐกิจ ถ้ามความสัมพันธ์สมดุลในระยะยาว มีแต่ การทดสอบ แสดงให้เห็นว่า นอกเหนือไปจาก สิงคโปร์ และฟิลิปปินส์ส่วนที่เหลือ ลงทุนใน อาเซียน การเงินในประเทศในด้าน การศึกษา และการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่สะท้อนให้เห็นถึง เพียง ทิศทางเดียว กล่าวคือ เจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ คือ ชอวนา สาเหตุการลงทุนทางการเงิน ในด้านการศึกษาความสัมพันธ์ กลับไม่ได้รับการจัดตั้งขึ้น ดังนั้น การศึกษา การเงิน ระหว่าง การลงทุนและการเติบโตทางเศรษฐกิจในความสัมพันธ์ที่สมดุล ในระยะยาวในประเทศเหล่านี้ สะท้อนให้เห็นในการลงทุนมากขึ้นในด้านการศึกษา เช่น รายได้ประชาชาติ เติบโต โครงสร้างของการลงทุนในด้านการศึกษาและ ปัญหาที่มีคุณภาพนำไปสู่การศึกษาทาง การเงินในประเทศเหล่านี้ที่จะลงคะแนนเสียง ข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุของการจำกัดบทบาทของการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ

ผู้เหวย จี (2552, บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาประเทศจีนและประเทศไทยในด้านการลงทุนกับการค้า จุดประสงค์คือหาความสัมพันธ์ของสภาพของการลงทุนทำให้เกิดผลกระทบต่อการค้าระหว่างไทยกับจีน นำมาศึกษาอย่างไรถึงจะพัฒนาการวิจัยของการพัฒนาประเทศจีนและประเทศไทยในด้านการลงทุนกับการค้าได้ดีขึ้น การวิจัยครั้งนี้ได้ผลว่า วิทยานิพนธ์ประเทศไทย และประเทศจีนของนักลงทุนที่สัมพันธ์กับผลการดำเนินงานในด้านต่อไปนี้ ด้านที่หนึ่งระบบการประมวลผลทั้งในประเทศไทย การพัฒนาอุตสาหกรรมการผลิตที่ได้รับประโยชน์จากการลงทุนในต่างประเทศซึ่งสอดคล้องกับภาคการผลิตที่จีนได้รับเป็นส่วนสำคัญของการก่อตัวของรัฐในการ

แข่งขันที่อาจเกิดขึ้นถึงแม้จะมีฐานอุตสาหกรรมใหญ่ที่ไม่มีในประเทศไทยแต่การประมวลผลและการผลิตของการพัฒนาซึ่งเกิดจากค่าใช้จ่ายแรงงานราคาถูก